

ΑΛΦΟΝΣΟΥ Β.

Η ΠΥΡΡΟΛΗΘΕΙΣΑ ΝΗΣΟΣ.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

Ἐδείχ. τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδείσεως
(Ἔπ' ἀριθ. ἡμερ. Φεβρ. 1301—1886).

ὑπὸ Κ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ.

1886.

ΤΥΠΟΙΣ ΜΑΡΚΑΡΙΑΝ.

ΑΛΦΟΝΣΟΥ Β.

Η ΠΥΡΡΟΛΗΘΕΙΣΑ ΝΗΣΟΣ.

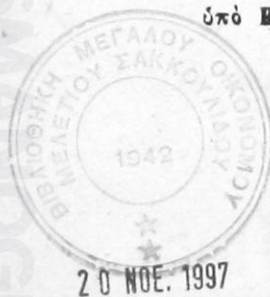
ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

—→○●○←—

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

Ἀδελφ. τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως
(Ὑπ' ἀριθ. ἡμερ. Φεβρ. 1301—1886).

ὑπὸ Κ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ.

1886.

ΤΥΠΟΙΣ ΜΑΡΚΑΡΙΑΝ.

DEPT. OF THE INTERIOR
BUREAU OF LAND MANAGEMENT
WASHINGTON, D.C. 20250
FEDERAL GOVERNMENT PRINTING OFFICE

1981 O-481
U.S. GOVERNMENT PRINTING OFFICE

 SISMANOGGLIO

ΑΛΦΟΝΣΟΥ Β.

Η ΠΥΡΡΟΛΗΘΕΙΣΑ ΝΗΣΟΣ.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ.

Α

Ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Ἀμαζονείου ποταμοῦ, ἐν Βρασιλῆ, καὶ ὀλίγον ἀπέχον ἀπὸ τῆς θαλάσσης, κεῖται τὸ μικρὸν φρούριον Σαλέμ, τὸ ὁποῖον, ἐὰν πιστεύσωμεν τοὺς λόγους τῶν περιηγητῶν, εἶναι πολὺ πληκτικόν, ἢ μᾶλλον εἶναι τὸ πληκτικώτατον μέρος τῆς οἰκουμένης. Ὡστε καὶ ὁ δὸμ Λουὶθ Βαγκέρτ, ἀφ' οὗτου διωρίσθη ὑποφρούραρχος τοῦ πληκτικοῦ τούτου φρουρίου, ἔγινεν ὁ σκυθρωπότατος; ἀξιοματικὸς τοῦ βασιλικοῦ στρατοῦ.

Ἡ φρουρὰ συνέκειτο ἐξ ἑκατὸν μόλις στρατιωτῶν, ὑπὸ δὲ τὰ τείχη τῆς ἀκροπόλεως ταύτης ἦτο ἄθλιόν τι χωρίον, οἰκούμενον ὑπὸ ἑκατὸν περίπου μαύρων ἀρρένων καὶ θηλέων, εἰς τοὺς ὁποίους ἐνίστε προσετίθεντο καὶ τινες Ἰνδοὶ, πρόφην ἀνθρωποφάγοι, ἐρχόμενοι ἵνα πωλήσωσι διαφόρους τροφάς, ἰδίως δὲ κυνήγιον.

Ἐντὸς τῆς ἐρημίας ταύτης, εἰς οὐδενὸς πρόσωπον ἐφάνετο ἴχνος εὐφροσύνης, οὐδεμίαν γὰρ γυνὴ λευκὴ ὑπῆρχεν εἰς ἀπόστασιν πέντε ὥρων. Καί, ναί μὲν, ὁ φρούραρχος ἦν νυμφευμένος, ἀλλ' οὗτος ἦτο φρούραρχος πολιτικός, διότι κατώκει εἰς τὴν Βαχίαν, πόλιν ὡραιότατην καὶ ἔχουσαν ὑπὲρ τὰς 180,000 κατοίκων, ἐπομένως ἤρκειτο νὰ δίδῃ διαταγὰς μακρόθεν, ἀδιαφορῶν ἂν ἦτο καθήκον του νὰ μὲνῃ ἐκεῖ.

Ἄρα ὁ δὸμ Λουὶθ Βαγκαέρτ ἦτον ἀπόλυτος κύριος τοῦ φρουρίου, ἐκτελῶν δὲ τὰ καθήκοντά του ὡς ὑποφρούραρχος, ἦτο συγχρόνως καὶ ὁ δικαστὴς τοῦ χωρίου καὶ αἱ ἀποφάσεις αὐτοῦ ἦσαν ἀνέκκλητοι. Πρὸς τούτοις δὲ οἱ μαῦροι χωρικοὶ τὸν ἐθεώρουν καὶ ὡς ληξιαρχον, πολλάκις δὲ καὶ ὁ ἱερεὺς τοῦ χωρίου τὸν παρεκάλεσε νὰ σημάνη τὸν κώδωνα τῆς Ἐκκλησίας, ὑπερῆξετέλει μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως.

Θέλων λοιπὸν νὰ διασκεδάσῃ τὴν πληξίν του ὁ δὸμ Λουὶθ ἐξώδευεν ὅλας τὰς ὥρας του εἰς τὸ κυνήγιον. Ἄφ' οὗ ὁμως ἔστρωσε τὸν κοιτῶνά του διὰ τάπητος κατεσκευασμένους ἐκ δερμάτων εἴκοσι καὶ τεσσάρων τίγρεων, τὰς ὁποίας αὐτὸς εἶχε φονεύσει, παρετήρησεν ὁ δυστυχὴς ὑποφρούραρχος ὅτι αἱ τίγρεις, εἴτε ζωνταναὶ εἴτε φονευμένοι, δὲν τὸν διεσκέδαζον πλέον, κατέφυγε λοιπὸν εἰς τοὺς κροκοδείλους, ἀλλὰ καὶ οὗτοι δὲν τὸν διεσκέδαζον.

Τότε ἐσκέπη νὰ ἐπιδοθῇ εἰς κυνήγιον ὄρεων, ἵσως πλέον διὰ τούτου τοῦ μέσου ἡδύνατο νὰ διασκεδάσῃ τὴν πληξίν του. Ἐφωδιάζεται λοιπὸν διὰ φιάλης ἀμμωνιακοῦ

καὶ τρέχει ἀναζητῶν ὄφεις, κροταλίας καὶ ἄλλα διάφορα δηλητηριώδη ἐρπετά.

Μετ' οὗ πολὺ κατήρτησε συλλογὴν ἀξιόλογον. Ἐλέγγετο μάλιστα ὅτι τῷ εἶχε σταλῆ ἐκ Παρισίων καὶ κομφοτάτη ὑαλίνη θήκη, περιέχουσα πενήτηνδεκα περίπου εἶδη φυτῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἔζων ἑκατὸν καὶ πενήτηνδεκα μικροὶ ὄφεις, κοράλλια ὀνομαζόμενοι καὶ ἔχοντες χρῶμα κόκκινον ζωρὸν, καὶ μῆκος ὡς τὸ τῆς γραφίδος.

Ὁ ὄφις οὗτος εἶναι τὸ ὡραιότατον πάντων τῶν ἐρπετῶν. Κατοικεῖ ἐντὸς τοῦ κάλυκος τῶν ἀνθέων καὶ πετᾷ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων μετὰ μεγίστης ταχύτητος καὶ δυνάμεως. Εἶναι τὸ κέντημά του θανατηφόρον, ὥστε ὁ ὑπ' αὐτοῦ κεντηθεὶς ἀποθνήσκει ἀμέσως.

Ἡμέραν τινὰ ὁ Πέτρος Βαθῶς, ἀπλοῦς στρατιώτης καὶ ὁ Γισῶς, λοχίας, συνεφώνησαν νὰ υπάγῃσι καὶ βεβαιωθῶσι διὰ τῶν ἰδίων ὀφθαλμῶν των, ἂν ἦσαν ἀληθῆ τὰ περὶ τῆς θήκης καὶ τῶν ἐρπετῶν λεγόμενα.

Εἰσέρχονται λοιπὸν διὰ τοῦ παραθύρου εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ ὑποφρουράρχου καὶ μετὰ περιεργείας παρατηροῦσι δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, ζητοῦντες τὴν θήκην, ἧτις ἦτο εἰς τὸν ἀπέναντι τῆς θύρας τοῖχον.

Οἱ στρατιῶται πλησιάζουσιν, ὁ μὲν Πέτρος τρέμων, ὁ δὲ Γισῶ ἀμέριμνος καὶ σείων λεπτὴν τινα ράβδον, τὴν ὁποίαν ἐκράτει. Ὅ,τι δὲ εἶδον ἦτο ὄντως θαυμάσιον. Σχεδὸν ἐφ' ἐκάστου τῶν ἀνθέων ἐκάθητο συνεσπειρωμένος καὶ εἰς μικρὸς ὄφις, τρεφόμενος ἐκ τοῦ ἀρώματος τοῦ ἀνθους. Πέριξ αὐτῶν ἐπέτων τέσσαρα ἢ πέντε μικρὰ πτηνὰ τρο-

χιλοῖς ὀνομαζόμενα. Ἐν ἓκ τῶν ἑρπετῶν, ἐνοχλούμενον ἐκ τοῦ θορύβου τῶν πτερυγῶν τῶν πτηνῶν, ἐπετίθετο κατ' αὐτῶν, ἀλλ' ἐκεῖνα ἀπεμακρύνοντο ταχέως, καὶ τὸ ἑρπετὸν δὲν τὰ ἐπρόφθανεν.

Ἐπὶ πολλὴν ὥραν οἱ δύο φίλοι μετὰ θαυμασμοῦ παρετήρουν τὰ περίεργα ταῦτα πράγματα· αἴφνης δὲ ὁ Γισαὼ ἐμειδίασε μοχθηρῶς, καὶ ἐνῶ ὁ δυστυχὴς Πέτρος, ἔκυπτε νὰ ἴδῃ καλλίτερον, ὁ Γισαὼ, (χάριν ἀστείότητος βέβαια) ἐκτύπησε διὰ τῆς ράβδου του τὰ φυτὰ, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐκοιμῶντο οἱ μικροὶ ὄφεις, καὶ ἔφυγεν ἀμέσως, πηδήσας ἀπὸ τοῦ παραθύρου.

Εὐθύς ἑκατὸν ὄξεις συριγμοὶ ἀντήχησαν εἰς τὰ ὦτα τοῦ Πέτρου, ὅστις προσεπάθησε νὰ φύγῃ καὶ οὗτος· ἀλλὰ μόλις φθάσας εἰς τὴν αὐλὴν κατεβλήθη καὶ κατέπεσεν. Ὁ ἀδελφὸς του, ὅστις κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἦτο σκοπὸς εἰς τὴν θύραν τοῦ ὑποφρουράρχου, ρίπτει τὸ ὄπλον του καὶ τρέχει νὰ τὸν βοηθήσῃ. Ἀλλὰ δὲν ἦτο πλέον καιρὸς. Τὸν εἶχον κεντήσει πέντε ἢ ἕξ ἐκ τῶν φοβερῶν ἐκεινῶν ἑρπετῶν. Ἐγείνη δὲ ὄλος μελανὸς, καὶ μόλις ἠδυνήθη νὰ διηγηθῇ τί τῷ συνέβη, καὶ μετ' ὀλίγου ἡμέρας μετὰ φρικτῶν πόνων ἐξέπνευσεν.

Ὁ ἀδελφὸς τοῦ ἀποθνήσκοντος Ἀλφόνσος Βαθᾶκος, ἐγυνυπέτησε πρὸ τοῦ πτώματος, ἠσπάσθη τὸ μέτωπόν του, καὶ ἐγερθεὶς ἔλαβε τὸ ὄπλον του, ἐπυροβόλησε, καὶ ὁ λοχίας Γισαὼ ἔμεινεν ὡς κεραυνόπληκτος, καιρίως βληθεὶς.

Μετ' ὀλίγου στιγμᾶς ἐπιστρέψας ὁ ὑποφρούραρχος καὶ μαθὼν τὰ διατρέξαντα, διέταξε νὰ συλληφθῇ ὁ στρατιώ-

της Ἀλφόνσος, καὶ προεκήρυξεν ὅτι αὔριον τὸ στρατοδικεῖον θὰ δικάσῃ τὸν φονέα.

Μετὰ παρέλευσιν εἰκοσιτεσσάρων ὥρῶν προσήχθη δέσμιος ὁ κατηγορούμενος ἐνώπιον τοῦ ὑποφρουράρχου, ὅστις, κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν αἰσθανόμενος πληξὶν περισσότερο ἢ ἄλλοτε ποτε, κατεδίκασεν εἰς θάνατον τὸν δυστυχῆ Ἀλφόνσον.

Ἡ καταδικὴ ἐμέλλε νὰ ἐκτελεσθῇ τὴν ἐπύριον, 16 Σεπτεμβρίου, ἡμέραν Πέμπτην.

B.

ΟΤΙ ΔΕΝ ΔΥΣΠΡΕΣΤΗΣΕ ΠΟΛΥ ΤΟΝ ΥΠΟΦΡΟΥΡΑΡΧΟΝ.

Ἀπ' οὗτου ὑπῆρχε τὸ φρούριον καὶ τὸ χωρίον Σαλέμ, οὐδεὶς εἶχε ποτε καταδικασθῆ εἰς θάνατον. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ ὑποφρούραρχος ἐσκέφθη ὅτι θὰ διασκεδάσῃ ὀλίγον τὴν πληξὶν του, βλέπων φρονεούμενον τὸν Ἀλφόνσον.

Λοιπὸν κατὰ τὴν ἐνάτην π. μ. ὥραν τῆς Πέμπτης, πληθὸς πολὺ (α) ἴστατο ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τοῦ φρουρίου.

(α) Οἱ φίλοι ἀναγνώσται ἴσως γελᾶσωσιν ἀναγινώσκοντες τὰς λέξεις: πληθὸς πολὺ, ἀφοῦ ἤξεύρομεν ὅτι ἐκατὸν μόλις ἦσαν ἅπαντες οἱ κάτοικοι. Ἀλλ' ὅμως τὰ πάντα ἦσαν σχετικὰ, καὶ ἐνταῦθα ἤρμοζεν ἑτέρα δυνατωτέρα λέξις, διότι σύμπας ὁ τοῦ χωρίου πληθυσμὸς εἶχε συναθροισθῆ.

Ἄπασα ἡ φρουρά ἦτο συνηθροισμένη καὶ ὠπλισμένη, ὁ δὲ ὑποφρουράρχος ὤφειλεν ἐφιππος ἵνα προεδρεύῃ τῆς τελετῆς. Ἐνῶ δὲ ἀπόσπασμα δώδεκα ἀνδρῶν ἐπορεύθη ἵνα φέρῃ ἐκ τῆς φυλακῆς τὸν κατάδικον, ὁ δὲ δὸς Λουὶθ Βαγαέρτ ἔδωκε τὰς ἀναγκαίας διαταγὰς, ὁ δὲ στρατὸς αὐτοῦ, σχηματίσας τετράγωνον, περιέκλεισε τὸν τόπον τῆς ἐκτελέσεως τῆς καταδίκης.

Τὸ ὠρολόγιον τοῦ ὑποφρουράρχου ἐσήμανεν ἐκ τοῦ δωματίου του τὴν ἕκτην ὥραν. Ἄπαντες οἱ παριττάμενοι ἐφρίκασαν καὶ ὁμοῦ ὁ κατάδικος εἰσέτι δὲν ἐφαίνετο.

Ὁ δὲ δὸς Λουὶθ Βαγαέρτ ἦτο ὠχρότατος, καὶ ἐφαίνετο ὡς ἐὰν μὴ ἤθελε νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν τῆς βραδύτητος ταύτης. ἦτις πολὺ ὀλίγον συνεβιβάζετο μετὰ τῆς στρατιωτικῆς ἀκριβείας.

Τέλος ὁ διοικῶν τὸ ἀπόσπασμα λοχίας, ἀσθμαίνων καὶ διὰ χειρονομιῶν καὶ νευμάτων ζωηροτάτων, — διότι δὲν ἠδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ, — ἔδωκεν εἰς τὸν ὑποφρουράρχον νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ὁ φυλακισμένος εἶχε δραπετεύσει.

Ὁ δὲ δὸς Λουὶθ μαθὼν τὴν ἀπόδρασιν τοῦ καταδίκου ἀνέπνευσε καὶ ἡ ὠχρότης τοῦ προσώπου του διελύθη καὶ ἐγένετο ἐκ τῆς εὐχαριστήσεως.

— Ὁ Ἄλφόνσος, ἐψιθύρισε οὗτος, δὲν εἶναι μόνον γενναῖος ἀλλὰ καὶ εὐφρέστατος. Ἡ φυγὴ του εἶναι τὸ μόνον ἀπροσδόκητον καὶ εὐχάριστον πρᾶγμα. Τοῦλάχιστον θὰ διασκεδάσωμεν καλλίτερον ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα, καταγιγόμενοι εἰς ἀναζήτησίν του. Ἐλπίζω ὅτι ἡ διασκέδασις αὕτη δὲν θὰ παρέλθῃ τοσοῦτω ταχέως, διότι δὲν θέλο-

μεν εὖρει αὐτὸν εὐκόλως, καὶ ἰδοὺ ἀμέσως εὐλογος αἰτία τοῦ νὰ τὸν ἀναζητῶμενε Διασκεδάζομεν τὴν πληξιν ἡμῶν ἀξιόλογα.

Στρατιῶται! ἀνεφώνησεν ἔπειτα, καθήμενος εἰσέτι ἐπὶ τοῦ ἵππου του, ὁ ἔνοχος διέφυγε τὴν προσοχὴν ἡμῶν καὶ ἔδραπέτευσεν. Καθῆκον λοιπὸν ἡμῶν ἐστὶ νὰ κάωμεν τὸν κόσμον ἄνω κάτω καὶ νὰ εὕρωμεν τὸν στρατιώτην Ἄλφόνσον Βαθίον, καταδικασθέντα εἰς θάνατον ὑπὸ τοῦ τακτικοῦ στρατοδικείου, καὶ νὰ τυφεκίσωμεν αὐτὸν ἄνευ ἀναβολῆς. Ἐπομένως θὰ ἐκστρατεύσωμεν ἀμέσως. Ὅστις δὲ, εἴτε ὑπαξιωματικὸς, εἴτε στρατιώτης, φέρῃ αὐτὸν ἐνταῦθα νεκρὸν ἢ ζῶντα, θὰ λάβῃ ἀμοιβὴν εἴκοσι τάλληρα. Λοιπὸν, ἔμπρός!

Καὶ ἐπαναλαμβάνων τὸν μονόλογόν του ὁ δὲ δὸς Λουὶθ, προσέθηκεν :

— Ἐκεῖνος βεβαίως τώρα θὰ ἦναι πολὺ μακρὰν, ὥστε ἠδυνάμην νὰ ὑποσχεθῶ καὶ ἑκατὸν χιλιάδας ταλλήρων.

Γ

ΟΥΤΕ ΤΙΓΡΙΣ, ΟΥΤΕ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΣ, ΑΛΛ' ΟΥΤΕ ΒΟΪΣ.

Τὴν παραμονὴν τῆς ἐκτελέσεως τῆς καταδίκης τοῦ Ἄλφόνσου Βαθίου, ἐπεσκέφθη αὐτὸν εἰς τὴν φυλακὴν ὁ ἐφημέριος τοῦ Σαλέμ καὶ τὸν ἐξωμολόγησεν. Ἐπειδὴ δὲ

ἤρῳτησεν αὐτὸν ἐὰν θέλῃ τὸ καλὸν, — ὡς γίνεται συνήθως εἰς τοὺς καταδικαζομένους. — Ἐκεῖνος ἀπήντησεν ὅτι θέλει μίαν φιλικὴν ρακῆς, τὴν ὁποῖαν καὶ ἀμέσως ἔφερον, τῇ ἀδείξ τῶν πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν ἀρχῶν, τοῦτέστι τοῦ Λοζιθ.

Καὶ τὸ μὲν ἡμῖς τῆς ρακῆς ταύτης, ὁ Ἄλφόνσος τὸ ἔχυσεν ἐντὸς μικρᾶς φιλικῆς, τὴν ὁποῖαν ἔφερον ἐπάνω του, τὸ δὲ ὑπόλοιπον ἐχάρισε μετὰ γενναιότητος εἰς τὸν σκοπὸν, ὅστις ἐφύλαττεν αὐτόν.

Ὁ στρατιώτης ἐν πρώτοις ἀπεποιήθη, ἀλλ' ὁ Ἄλφόνσος ἐπέμεινε μετὰ τσαυτῆς εὐγενείας καὶ γλυκύτητος, ὥστε ὁ δυστυχὴς σκοπὸς ἐνόμισεν ὅτι θὰ ἦτο προσβολὴ καὶ ἀπογυρίσῃ, ὡς λέγομεν, καὶ νὰ μὴ δεχθῆ τὸ δῶρον φίλου, ὅστις μετ' ὀλίγου ὥρας νὰ ἀποθάνῃ.

Ἐδέχθη λοιπὸν εὐχαρίστως τὴν ρακῆν, ἔπιεν αὐτήν, ἐμέθυσε, καὶ . . . μετ' ὀλίγον ἀπεκοιμήθη.

Ὁ Ἄλφόνσος τότε λαμβάνει τὸν κοιμώμενον σκοπὸν καὶ τὸν σῦρει ἐντὸς τῆς φυλακῆς, λαμβάνει τὸ ὄπλον του καὶ ἱσταται αὐτὸς εἰς τὴν θέσιν του. Ἦτο δὲ ὥρα δευτέρα μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

Μόλις ὁμως ἐστάθη ὁ Ἄλφόνσος καὶ βήματα ἠκούσθησαν ἀνθρώπων ἐρχομένων. Ἦτον ἡ ἀλλαγὴ τῶν σκοπῶν. Ὁ εἰς θάνατον καταδεδικασμένος ἐκτύπησε τὴν κεφαλὴν του ἐξ ἀπελπισίας καὶ ἀμηχανίας, διότι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ ἀναγνωρίσῃ τὴν φωνὴν αὐτοῦ, καθ' ἣν στιγμὴν ἐμελλε νὰ εἴπῃ τὸ σύνθημα. Ἐσκέφθη νὰ φύγῃ, ἀλλὰ θὰ συνελάμβανον αὐτὸν ἀμέσως. Τί νὰ κάμῃ λοιπὸν; Ἐ-

μεινε εἰς τὴν θέσιν του, ἐπικαλούμενος τὸν Θεὸν νὰ τὸν σώσῃ.

Ὁ τοῦς σκοποῦς διοικῶν ὑπαξιωματικὸς, πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἔλθει ἐκ τῶν ἐνδοτέρων ἐπαρχιῶν καὶ δὲν ἤξευρε καλῶς τὴν πορτογαλικὴν γλῶσσαν. Εὐτυχῶς ὁ Ἄλφόνσος ἀνεγνώρισεν αὐτόν καὶ ἐσκέφθη μετὰ χαρᾶς ὅτι δὲν θὰ ἦτο πολὺ δύσκολον νὰ τὸν ἀπατήσῃ.

Πράγματι ἐπλησίασεν ὁ ὑπαξιωματικὸς μετὰ στρατιωτῶν, ἐγένετο ἡ ἀλλαγὴ, καὶ ὁ Ἄλφόνσος καθιδρῶς ὑπὸ φόβου ἐτάχθη ὀπισθεν τῶν τριῶν ἢ τεσσάρων συστρατιωτῶν του καὶ ἀνεχώρησαν! Ἐνα τελειώσῃ τὴν ἀλλαγὴν τῶν σκοπῶν καὶ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὸν στρατῶνα.

Καὶ ἀκριβῶς ἐκεῖ εἰς τὸν στρατῶνα ἦτον ὁ κίνδυνος ὁ πολὺς, διότι, ἐὰν ἔβλεπον αὐτόν, τί θὰ συνέβαινε; Ὅθεν ὁ Ἄλφόνσος ἀπεφάσισε νὰ καταφύγῃ εἰς τὸ ἴσχατον καὶ μόνον μέσον, ὅπερ τῷ ἀπέμεινε.

Οἱ σύντροφοὶ του ἐβάδιζον ἀτάκτως ἐπὶ τῶν ὀχυρωμάτων ἐκείνων ὀχυρωμάτων. — Ἐνθυμεῖσθε δὲ βεβαίως ὅτι εἴμεθα ἐντὸς τοῦ φρουρίου Σαλέμ. — Τὸ φρούριον, καίτοι εὐδέποτε προσεβλήθη ὑπὸ ἐχθρῶν, τὰ πρὸς ἀνατολὰς ὁμως ὀχυρώματα αὐτοῦ εἶχον σπουδαῖον ρῆγμα, τὸ ὁποῖον πρῶτος ὁ ἥλιος εἶχεν ἀρχίσει καὶ κατόπιν ἐξηκολούθει πλατύνων αὐτὸ ὁ χρόνος, ὁ ἀόρατος οὗτος ἐχθρὸς.

Τὰ ὀχυρώματα, ὑποδομημένα ἐκ χώματος καὶ πλίνθων, εἶχον κρημνισθῆ εἰς τὸ μέρος τοῦτο, ἐνθα ἦτο τὸ ρῆγμα. Καὶ ναὶ μὲν ἦτο δύσκολον ν' ἀναβῆ τις ἐκείθεν εἰς τὸ φρούριον, διότι τὸ μέρος ἦτο πολὺ ὄρθιον, ἀλλ' ἄν-

θρωπος καταδικασμένος εις θάνατον και ἀπηλπισμένος ἠδύνατο κάλλιστα νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύχην του και νὰ κατακυλισθῇ ἀπὸ τοῦ λίαν κατωφεροῦς ἐκείνου ἐδάφους, ἔστω και κινδυνεύων νὰ συντρίψῃ τὴν κεφαλὴν του. Ἐὰν δὲ ἤθελε νὰ καταβῇ ἀπ' ἄλλου τινος μέρους, ἐχρειάζετο σχοινίον· ἀλλὰ ποῦ νὰ εὔρη τοιοῦτον κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν; Νὰ φύγῃ ἐκ τῆς πύλης τοῦ φρουρίου; Ἀλλὰ τοῦτο ἦτο ἀπολύτως ἀδύνατον, διότι ἐφρουρεῖτο μετὰ πλείστης προσοχῆς, χάρις εἰς τὴν πειθαρχίαν τὴν ὅποιαν εἶχεν ἐπιβάλει ὁ δὸν Λουὶθ Βαγαέρτ εἰς τὸ εὐχρήμον ἀπόσπασμα, τὸ ὅποιον ὠνομάζετο στρατεύμα του.

Καθ' ἣν στιγμὴν λοιπὸν διήρχετο πρὸ τοῦ ρήγματος, ὁ Ἀλφόνσος βαδίζων τελευταῖος ἐπλησίασεν εἰς αὐτὸ και κατεκυλίσθη κάτω και κάτω πρὸς τὴν βᾶσιν τῶν ὄχυρωμάτων.

Ὁ ὑπαξιωματικὸς και οἱ στρατιῶται ἤκουσαν κρότον κυλιομένου πράγματος, ἀλλ' ἐνόμισαν ὅτι ἦτο ἄγριόν τι ζῶον, διὸ και διπλασιάσαντες τὰ βήματά των ἔσπευσαν τροχάδην εἰς τὸν στρατῶνα, ἔνθα μετρηθέντες εἶδον ὅτι ἔλειπεν εἰς στρατιώτης. Καὶ ὁ μὲν ἐξ αὐτῶν ἔλεγεν ὅτι εἶδε τίγριν, ἣτις ὀρμήσασα ἤρπασε τὸν σύντροφόν των ὅτε διέβαινον πλησίον τοῦ ρήγματος. Ὁ δὲ ἀντέλεγεν ὅτι δὲν ἦτο τίγρις ἀλλὰ κροκόδειλος· τέλος δὲ τρίτος τις ἐβεβαίωσε μεθ' ὄρκου ὅτι ἦτο βόας πειναλέος, και ὅτι ἤκουσε τὴν φοβερὰν κραυγὴν του ὁμοιάζουσαν πρὸς τὸν κρότον πρίνουσας σκίζοντος ξύλου σεσηπός.

Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ λοιποὶ στρατιῶται, ἔφραξαν διὰ

πᾶν ἐνδεχόμενον τὴν εἴσοδον τοῦ στρατῶνος και ἔμειναν ἐκεῖ κεκλεισμένοι μέχρι τῆς πρωῆς, οὐδ' ἐφρόντισαν δὲ καὶ ν' ἀλλάξωσι τοὺς σκοπούς.

Και ταῦτα μὲν συνέβησαν κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα, τὰ δὲ λοιπὰ εἰσὶν ἤδη ὑμῖν γνωστά. Ἡ ἀπόδρασις τοῦ Ἀλφόνσου ἐγένετο γνωστὴ περὶ τὴν ἐνάτην π. μ. ὅτε εὑρέθη ἐντὸς τῆς φυλακῆς καιμώμενος εἰσέτι ὁ στρατιώτης, τὸν ὅποιον ὁ Ἀλφόνσος εἶχε μεθύσει διὰ τῆς ρακῆς, και ὅστις κατεδικάσθη εἰς ἐνὸς μηνὸς περιορισμὸν διὰ τὸν πρὸς τὴν ρακὴν ἔρωτά του, χάριν τοῦ ὁποῦοιου παρημέλησε τὴν ὑπηρεσίαν του.

Μόνος ὁ ὑπαξιωματικὸς ἐμάντευσε τὴν αἰτίαν τοῦ κρότου, ὅστις εἶχεν ἀκουσθῆ πρὸς τὸ μέρος τοῦ ρήγματος τοῦ τείχους. Ἀλλὰ δὲν εἶπε τί ἀπεφάσισεν ἔνα μετὰ μεσημβρίαν, δηλ. καθ' ἣν ὥραν ὁ τῶν ἀνθρώπων ἐγκέφαλος δύναται νὰ ὑποφέρῃ τὸν ἥλιον τοῦ ἰσημερινοῦ, ἀποσταλῶσι τεσσαράκοντα ἢ πενήτηκοντα ἄνδρες μεθ' ὀπλων και ζωοτροφιῶν και ἐρευνήσωσι τὸ πλησίον δάσος μήπως εἶναι ἐκεῖ κεκρυμμένος ὁ φυγάς.

Ἀλλ' ὁ φυγάς ἦτο ἤδη μακρὰν, πολὺ μακρὰν. Δὲν εἶχε πάθει τίποτε, διότι τὸ κατωφερές ἐδαφος, ἐπὶ τοῦ ὁποῦοιου κατεκυλίσθη, ἐκαλύπτετο ὑπὸ θάμνων και ἄλλων φυτῶν, τὰ ὅποια ἐμετρίαζον τὴν δύναμιν τῶν κτυπημάτων. Καὶ τοι δὲ ἀφοῦ ἐπὶ τῆς στιγμῆς κατεκυλίετο, ἤσθάνθη αἴφνης κενὸν ὑποκάτω του, και κατέπεσεν ἀπὸ ὕψους 8 περίπου μέτρων, δὲν ἐπληγῶθη ὅμως, μόνον ὀλίγον ἐζάλισθη. Παρελθούσης τῆς ζᾶλης, ὁ Ἀλφόνσος ἠγέρθη και

ἐξεκίνησε κατευθυνόμενος πρὸς βορρᾶν, οὐχὶ διότι πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος ἤθελε νὰ ὑπάγῃ, ἀλλὰ διότι τὸ χωρίον ἔκειτο πρὸς ἀνατολὰς τοῦ φρουρίου καὶ δὲν ἤθελε νὰ περάσῃ ἐκεῖθεν, μήπως τὸν ἴδωσιν οἱ χωρικοὶ καὶ τὸν προδώσωσιν.

ΑΡΧΑΙΩΔΙΝΩΝ.

Ἔσα μέχρι τοῦδε ἀνέγνωμεν εἰς οὐδὲν ἄλλο χρῆσιμεύουσιν ἢ εἰς τὸ νὰ κατὰστήσωσιν εὐνόητον τὴν παροῦσαν διήγησιν. Ἡ φοβερὰ ἱστορία τοῦ Ἀλφόνσου ἄρχεται ἀπὸ τοῦ παρόντος κεφαλαίου. Ὁ δυστυχῆς οὗτος νέος ἐν διαστήματι τριῶν μόνον ἡμερῶν εἶδε θνήσκοντα τὸν ἀδελφόν του, θανατωθέντα ὑπὸ τοῦ φοβερωτάτου πάντων τῶν θλητηρίων, αὐτὸς δὲ, πρὶν ἢ θνηθῆναι νὰ τὸν κλαύσῃ, κατεδικάσθη εἰς θάνατον, καὶ διήλθεν ἐν ἀγωνίᾳ τὴν νύκτα ἐν τῇ φυλακῇ, συλλογιζόμενος ὅτι αὔριον θὰ τὸν τυφεκίσωσι, καὶ μόνον διὰ τῆς ἀταραξίας καὶ τῆς γενναιότητος του διέφυγε τὸν ἄδικον τοῦτον θάνατον. Λοιπὸν ἐσώθη!

Καὶ ὅμως ταῦτα πάντα ἦσαν μηδὲν, παραβαλλόμενα πρὸς τὴν ταραχὴν, τὴν ἐγωνίαν καὶ τὰς θλίψεις, τὰς ὁποίας προξένησεν εἰς τὸν νέον τοῦτον ἢ νυκτερινῇ αὐτοῦ ἀπόδρασις.

Κατὰ τὰ φαινόμενα, δὲν ἐκινδύνευε πλέον νὰ συλλη-

φθῆ, διότι εἶχεν εἰσδύσει εἰς τὸ δάσος, τὰς ἀτραπούς τοῦ ὁποίου ἐγνώριζε κάλλιστα μέχρι τίνος. Κατὰ τοὺς ὑπολογισμούς του διηυθύνθη πρὸς ἀνατολὰς, διότι ἰδίως ἠθέλε νὰ εὔρεθῆ ὅσῳ τὸ δυνατόν μακρὰν τῆς θαλάσσης, νὰ διαβῆ τὸν Ἀμαζόνειον ποταμὸν καὶ νὰ φθάσῃ εἰς Παράς.

Ὁ Ἀλφόνσος βεβαίως ἐγίνωσκε τί ἐστὶ Παρθένον δάσος τοῦ Ἰσημερινοῦ, διότι πρὸ ἐνὸς ἡδὴ ἔτους ἦτο φρουρὰ ἐν Σαλέμ. Ἄλλ' ἐξ ἀνάγκης εἰσῆλθεν εἰς τὴν κατάφυτον ἐκείνην ἔρημον, διότι ἄλλον δρόμον δὲν εἶχεν.

Καὶ μέχρι μὲν τῆς πρώτης ἐβάδιζε μετὰ θάρρους ἀκολουθῶν ὁρομίσκον τινα λίαν γνωστὸν αὐτῷ. Πολλάκις ὁμοῦς ἠναγκάσθη νὰ προχωρήσῃ εἰς πυκνότερον μέρος τοῦ δάσους διὰ νὰ ἀναβῆ ἐπὶ τινος δένδρου ὅπως ἀφήσῃ νὰ περάσῃ τίγριν τινὰ ἢ ἄλλο τι θηρίον.

Περὶ τὴν ἐβδόμην ὥραν ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος διὰ μιᾶς. Ὁ Ἀλφόνσος ρίψας κύκλω τὸ βλέμμα του. παρατήρησεν ὅτι εὕρισκτο εἰς μέρος ἄγνωστον, καὶ ὅτι εἶχε διατρέξει δρόμον μακροτάτον· τόσον ὁ φόβος εἶχε καταστήσει αὐτὸν εὐκίνητον. Ἐχάρη δὲ χαρὰν μεγάλην, διότι ἦτο ἐν ἀσφαλείᾳ, καὶ διότι δὲν εἶχεν ἀλλάξει διεύθυνσιν. Ἐκ τῶν ἀκτίων τοῦ ἡλίου, αἵτινες εἰσέδουον πλαγίως διὰ τῶν πυκνῶν κλάδων, ἐβεβαίωθη ὅτι ἐξηκολούθει βαδίζων πρὸς ἀνατολὰς.

Ἦτον ὅμως κατάκοπος. Ἐπὶ τρεῖς ὅλας ἡμέρας δὲν εἶχε κλείσει τοὺς ὀφθαλμούς του, ὥστε διὰ νὰ ἔχῃ δυνάμεις νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον του, ἔπρεπε νὰ κοιμηθῆ ὀλίγον. Ἐκεῖ πλησίον του ὑψοῦντο δύο κέδροι, ὀλίγον ἄ-

πέχουσαι ἀπ' ἀλλήλων· συνεδρόντο δὲ οἱ ὕψιστοι κορμοὶ τῶν διὰ πυκνοῦ τινος σχοίνου, ὅπου ἐσχηματίζετο πλατεία γέφυρα, ἣ, ἂν θέλητε, ἀξιόλογος κρεμαστή κλίση, ἀπέχουσα ἀπὸ τοῦ ἐδάφους περὶ τὰ 20 μέτρα.

Ἀνέβη λοιπὸν ἐπὶ τῶν κέδρων τούτων καὶ ὄντως εὗρε κλίσην ἀξιόλογον καὶ εὐωδιστάτην, κεκοσμημένην ἐξ ἀνθέων καὶ φύλλων χλωρῶν, ἐφ' ἧς ἐξηπλώθη μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως, διότι οὐθεμία ψυχῆ τῶν ἐβλεπεν, ἐκτὸς τῶν πτηνῶν καὶ τῶν σκυοῦρων· ὥστε καθ' ἣν στιγμὴν ὁ δὸς Λουὶθ Βαγαέρτ ἔμαθε τὴν ἐκ τῆς φυλακῆς ἀπόδρασιν τοῦ Ἀλφόνσου, εὗτος ἐκοιμάτο τὸν βαθύτατον καὶ γλυκύτατον τῶν ὕπνων.

Ἄλλ' εἶχε προεὶ πέραν τοῦ μέρους τοῦ δάσου· μέχρι τοῦ ὀπίου οἱ ἐν Σαλέμ στρατιῶται συνήθως ἐτόλμων νὰ προχωρῶσιν· εὗρισκετο δὲ ἤδη ἐν μέσῳ παρθένῳ δάσει, καὶ τοῦτο δένον νὰ σημειωθῆ διὰ πολλοὺς λόγους· πρῶτον μὲν διότι δυσκόλως θὰ φαντασθῶμεν τί ὑπέφερον ὁ νέος οὗτος, ἐὰν δὲν ἤξεύρωμεν τὰ ἐμπόδια, τὰ ὅποια εἶναι ἠναγκασμένοι νὰ ὑπερικήσῃ, καὶ δεύτερον διότι τὰ ἀπέραντα ἐκεῖνα ὄχησιν, τὰ ἐκτεινόμενα ἀπὸ τῶν Ἄνδεων μέχρι τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, εἰς διάστημα 200 λευγῶν ἢ 40 ἡμερονοκτίων, μέχρι τοῦδε περιεγράφησαν μόνον κατὰ φαντασίαν, οὐχὶ δὲ μετὰ πιστευτῆς ἀκριβείας.

Τὸ ἀληθὲς παρθένον δάσος βλεπόμενον ἀπὸ τοῦ Ἀμαζονείου ποταμοῦ, φαίνεται ἀκριβῶς ὡς τείχος πρᾶσινον· τὸσφ δὲ εἶναι εὐκόλον νὰ εἰσέλθῃ τις εἰς αὐτὸ, ὅσφ καὶ νὰ εἰδύσῃ εἰς βράχον ἐκ γρανίτου. Ὁ πέλεκυς εἶναι ὄλως

ἀνίσχυρος ν' ἀνοίξῃ δρόμον· ἐν μόνον μέσον ὑπάρχει, — τὸ πῦρ, — ἀλλὰ τὸ μέσον τοῦτο εἶναι πολὺ κινδυνῶδες, ἐὰν μὴ ἀκατόρθωτον.

Ἐὰν ὀδηγούμενος ὑπὸ τινος Ἰνδοῦ εἰσέλθῃς εἰς μίαν τῶν ἀτραπῶν τοῦ δάσου, τὸ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου θέαμα εἶναι κατὰ πρῶτον θαυμάσιον, ὑψηλόν. Δένδρα γιγαντικὰ, σχοῖνοι ὑπερμεγέθεις, ἄνθη ἄγνωστα, θίμνοι καὶ δενδρύλλια εὐώδη, ἀρωματοφόρα χόρτα, ὀκτώ ποδῶν ὕψους, καὶ βῆτοι παμμέγιστοι.

Ἐν μέσῳ δὲ πάντων τούτων θὰ αἰσθανθῆς ὅτι ὑπάρχει κόσμος ὄντων ἀλλοκότων· διότι πᾶν φυτὸν τοῦ ὀπίου ὁ καυλὸς σείσται, πᾶς σχοῖνος καμπτόμενος, πᾶν φύλλον σαλευόμενον, πᾶς κρότος ἀκούσιμος, πᾶσα ἐν γένει κίνησις παράγεται ὑπὸ τινος ζώου ὠραίου ἢ ἀσχήμου, ἀβλαβοῦς ἢ ἐπιβλαβοῦς, ἐρπετοῦ σαυροειδοῦς, βατραχοειδοῦς, παμμεγίστου πτηνοῦ, τετράχειρος καὶ παντός μεσολαβοῦντος εἶδους, τοῦ ὀπίου καὶ μόνῃ ἢ θεῖα εἶναι πολλακίς ἐπώδυνος.

Ἄλλὰ τὸ ὄντως μεγαλοπρεπέστατον καὶ ἐπαγωγὸν τοῦτο θέαμα εἶναι μόνον παρὰ τὴν εἴσοδον τῶν Παρθένων δασῶν, ἀφοῦ περιπατήσῃς ἐπὶ μίαν ὥραν εἰς τὰς γνωστὰς ἀτραπούς. Ἄλλ' ἐὰν ἡ ἀνάγκη ἢ ἡ τύχη σὲ ὠθήσῃ ἐνδύτερον, τὸ πρᾶγμα ἀλλάσσει. Οἱ κλάδοι εἰσὶ τοσοῦτον πυκνοὶ, ὥστε ἐὰν θέλῃς νὰ περάσῃς, πρέπει νὰ κατασχίσῃς τὰς χεῖρας καὶ τὸ πρόσωπόν σου ἐντὸς τῶν βᾶτων, αἰτινες ἐπ' ἀπειρον αὐξάνουσι κατὰ τε τὸ πλῆθος καὶ τὸ μέγεθος.

Βεβαίως πάτερις εισέτι ἐπὶ τῆς ἀτραποῦ, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἦσαι τίγρις ἢ Ἰνδὸς διὰ νὰ γνωρίζῃς ν' ἀναρριχᾶσαι. Διότι οἱ κορμοὶ τῶν δένδρων συσσωρεύονται ἐνίοτε οὕτω πως, ὥστε κλείουσι τὴν ὁδὸν ἐφ' ἑκανὸν ὕψος καὶ μεταξὺ ἐκάστου κορμοῦ βλαστάνει ρωμκλέον δενδρύλλιον.

Μετ' ὀλίγον τὸ δάσος πυκνοῦται φοβερά. Οὐδὲν ἄλλο ἐκεῖ, ἢ σύμπλεγμα κλιματῖδων καὶ ἀκανθωδῶν δενδρυλλίων, εἶναι ὡς τι ὕρασμα ἀπιστεύτου πυκνότητος, ἔχον ὡς στήμονας δένδρα παχύτατα.

Πότε δὲ ἡ ἐντὸς τοῦ δάσους ὑπάρχουσα ζωὴ καθίσταται ἀκατανόητόν τι. Δεξιζῶ, ἀριστερῶ, ἐνώπιόν σου, ὑπὸ τοὺς πόδας σου, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου, τὰ πάντα κινουῦνται, πηδῶσιν, ἄδουσι, συρίζουσι, μυκῶνται. Ταῦτα πάντα ζῶσι καὶ ταῦτα πάντα θανατώνουσιν. ὦ! τί θέαμα θυμαστόν! ἔάν ἦτο δυνατόν νὰ τὰ ἴδῃ τις ἐπὶ τῆς σκηνῆς, καθήμενος ἐν τῷ θεωρεῖῳ αὐτοῦ! Μυριάδες πτηνῶν ποικίλων χρωμάτων καὶ παντὸς μεγέθους σείονται καὶ προσκαλοῦσιν ἀλληλα, ἐνῶ συγχρόνως στράτευμα πιθήκων ἐφορμᾷ ἐναντίον πέντε ἢ ἕξ κακαοδένδρων, ἐκτὸς ἐκείνου τὸν ὅποιον ἐξήπλωσε κατὰ γῆς νεκρὸν δι' ἐνὸς καὶ μόνου κτυπήματος τοῦ ποδὸς αὐτῆς.

Ἐπὶ τῶν κορμῶν δὲ τῶν δένδρων ὡς κλιματῖδες ζωντανὰ ἔρπουσι σιωπηλὰ ἔντομα διαφόρου μεγέθους καὶ ἡλιακῆ ἀκτίς εισδύει λαθραίως διὰ τῶν πυκνῶν φύλλων, μέχρι τοῦ ἐδάφους, τὸ ὅποιον ἀλλοκότως στίλβει ὡς κάτοπτρον. Ἄλλ' ἔάν προσέξῃς καλλίτερον, θὰ ἴδῃς ὅτι τὸ ἔδαφος εἶναι ρυαζ, σιωπηλῶς ῥέων ὑπὸ τὴν ξυλείαν ἐκεῖ-

νην, ποτάμιον ἤρεμον, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὀποίου ἰδοῦ ἀναφαίνεται τὸ χαίνον στόμα φοβεροῦ κροκοδείλου.

Ἀνάγκη νὰ προσθέσωμεν ὅτι ὁ Ἄλφόνσος μόλις ἐξυπνίσας ἐνόησε τὴν φρικώδη ὄντως θέσιν του· τῷ ἔμεινεν ἀκόμη τοῦλάχιστον δρόμος 10 λευγῶν ἐντὸς τοῦ δάσους, καὶ πρὸς τοῦτο ἐχρειάζοντο τέσσαρες ἡμέραι, διότι διὰ νὰ προχωρήσῃ ἀσφαλῶς εἰς τὸ δένδρινον τοῦτο τεῖχος, δὲν ἔπρεπε νὰ πατῇ πρὶν ἢ καταλεπτῶς ἐξετάσῃ τοῦ ἔπρεπε νὰ πατήσῃ. Δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπερβῇ δένδρον τι πρὶν ἢ βεβαιωθῆ ὅτι ὀπισθεν τοῦ δένδρου τούτου δὲν ἐκρύπτετο ἐχθρὸς τις. Ἀφῖνω πλέον τοὺς Ἰνδοὺς, τῶν ὀποίων ἡ πρὸς τὸ ἀνθρώπινον κρέας ἀγάπη δὲν εἶχεν ἐντελῶς ἐξαλειφθῆ.

Ἄλλ' ἔπρεπε καὶ νὰ φάγῃ· πλὴν τί; καρπούς; ἦτον ὅμως εὐκόλον νὰ κόψῃ; καὶ ἔπειτα τίς οἶδεν ἐάν οἱ καρποὶ ἐκεῖνοι ἦσαν φαρμακεροί; Εὐτυχῶς περίξ τῆς κρεμαστῆς κλίνης του εὔρε δωδεκάδα φωλεῶν ψιττακῶν, τῶν ὀποίων ἔφαγε τὰ ὠὰ, δειπνήσας ὡς βασιλεὺς, δροσίσας καὶ τὸν λαιμόν του δι' ὀλίγης ρακῆς, διότι, ὡς ἐνθυμούμεθα, εἶχε παραλάβει τὴν φιαλίδα του.

Καὶ ναὶ μὲν ὁ στόμαχός του ἠσύχασεν ὀλίγον, ἀλλ' ὅμως ἦτο κατάκοπος· καὶ ὁ Βαθός ἐγνώριζεν ὅτι διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ἢ φυγῇ του εἶχεν ἀνάγκην δυνάμεως, ἀλλὰ δυνάμεις δὲν εἶχε. Διὰ τοῦτο ἀπεράσισε νὰ διανυκτερεύσῃ ἐκεῖ ἐπὶ τῆς ἀθηρᾶς κλίνης του, διότι τὸ μέρος τοῦτο ἦτο πολὺ καλόν, διότι καὶ κλίνην καλὴν εἶχε, καὶ ὠὰ ὅσα ἤθελε, καὶ τὸ κυριώτατον, ἦτο πολὺ μακρὰν τοῦ φρουρίου Σαλέμ· ὥστε ἦτο ἀσφαλῆς.

Περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ὅτε ὁ καύσων ἐμετριάσθη, ἐπεθεώρησε τὰ περίξ δένδρα, καὶ ἀνεκάλυψε μέρος τι διὰ τοῦ ὀπείου ἡδύνατο, ἃν παρουσιάζετο ἀνάγκη φυγῆς, νὰ σωθῆ διανύων ἐν τέταρτον τῆς λεύγης ἐντὸς ἡμισείας ὤρας. Ὀλίγη μόνον γυμναστικὴ ἐχρειάζετο.

Ἐπελθούσης τῆς νυκτός, ἐκοιμήθη ἐλπίζων εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ Θεοῦ.

Ε

Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ.

Τὴν ἐπαύριον τὸ πρωὶ ὁ Ἀλφόνσος ἀφυπνίσθη ὑπὸ πυροβολισμοῦ. Ἀμέσως ἀνεπήδησε χωρὶς καὶ αὐτὸς νὰ ἤξεύρῃ τί κάμνει. Ἀλλὰ σκεφθεὶς καλλίτερον, ἐξηπλώθη πάλιν ἐντὸς τῆς κλίνης του, καὶ μετὰ πολλῆς προσοχῆς ἀπεμάκρυνε δύο ἢ τρεῖς κλάδους, καὶ εἶδεν 20 ἕως 25 μέτρα κάτωθεν αὐτοῦ τὸν γνωστὸν ἡμῖν ὑπαξιωματικόν, ὅστις κρατῶν τὸ ἐκπυροσκοροτῆσαν ὄπλον του παρετήρει μετὰ προσοχῆς πανταχοῦ καὶ ἤκροατο, ἐνῶ ὁ καπνὸς τοῦ πυροβόλου του ἀνέβαιναν εἰς τὰ ἄνω ἰδιότροπως.

Ὁ Ἀλφόνσος δὲν ἐκινήθη, ὁ δὲ λοχίας ἐζήτησε μετὰ προσοχῆς τὸ ἔδαφος καὶ ἐφαίνετο σκεπτομένος. Παρετήρησε τὰ περίξ δένδρα, ἀλλ' οὐδὲν ἐμάντευσεν· εὐκολον δὲ ἦτο νὰ ἐννοήτῃ τις τί ἤθελεν ἐκεῖνος ἐκεῖ.

Ὁ ὑποφρούραρχος τοῦ Σκλέμ ἐσφαλλε νομίσας ὅτι ὁ Βαθᾶος ἦτο πολὺ μακρὰν, καὶ ἐπομένως ὅτι ἡδύνατο νὰ ὑ-

ποσχεθῆ ἑκατὸν χιλιάδας ταλλήρων εἰς ἐκείνον ὅστις ἤθελε τὸν συλλάβει. Διότι μόλις οὗτος ἐκήρυξεν ὅτι δίδεται εἴκοσι τάλληρα, καὶ εὐθὺς ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ ὑπαξιωματικοῦ ἤστραψεν ὑπὸ ἀπληστίας καὶ εἶπε καθ' ἑαυτὸν: «Ἐγὼ θὰ τὰ λάβω αὐρεον».

Ὡς φαίνεται δὲ θὰ ἦτο πολὺ ἐντριβῆς περὶ τὰς δραπετεύσεις, διότι ἐζήτησε τέσσαρας μόνον στρατιώτας νὰ τὸν συνδράμωσιν, ὑποσχεθεὶς ὅτι δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ πρὶν ἢ εὕρῃ τὸν δραπέτην.

Ὁ δὸμ Λουὶθ Βαγαέρτ κατὰ πρῶτον δὲν ἠθέλησε νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ φύγῃ· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ φανῆ ὅτι προστατεύει τὸ ἐγκλημα, καὶ διότι ἠλπίζεν ὅτι ὁ Βαθᾶος ἦτο ἤδη πολὺ μακρὰν, ἔδωκε τέσσαρας ἄνδρας εἰς τὸν ὑπαξιωματικόν, οὗτος δὲ μετὰ τῶν λοιπῶν στρατιωτῶν ἐξεκίνησε πρὸς τὸ ἄλλο μέρος.

Ὁ ὑπαξιωματικὸς λοιπὸν παραλαβὼν τὸ ἀπόσπασμα αὐτοῦ ἔδραμε κατ' εὐθείαν πρὸς τὰς ἀτραπούς τοῦ ἀνατολικοῦ μέρους τοῦ δάσους, διότι ἐκ πείρας ἐγνώριζεν ὅτι πᾶς ἐξυπνος βεβαίως ἤθελε προτιμῆσθαι νὰ φύγῃ πρὸς τὴν θάλασσαν.

Ἐρευνήσας ἐπὶ μίαν ὀλόκληρον ὥραν, εὔρε τίλος ἴχνη πρόσφατα· χόρτον πεπατημένον, κλαδία τεθραυσμένα καὶ τῆδε κάκεισε θάμνους τινάς, τῶν ὁποίων οἱ κλάδοι ἦσαν ἄνω κάτω. Τὰ σημεῖα ταῦτα ἤκρουσαν εἰς τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, ὅστις εἶχε γεννηθῆ διὰ νὰ γίνῃ δῆμιος μάλλον ἢ στρατιώτης.

Ἐδήγησε λοιπὸν τοὺς τέσσαρας ἄνδρας πρὸς τὴν ἀτρα-

πόν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰσέλθει ὁ Ἀλφόνσος. Εὐτυχῶς μετ' ὀλίγον ἐνύκτωσε, καὶ οἱ ἀνθρωποθήραι οὗτοι ἠναγκάσθησαν νὰ στρατοπεδεύσωσι.

Πρὶν ἢ ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος, ὁ ὑπαξιωματικὸς ἀνυπόμονος ἀνεχώρησε μόνος του, παρακολουθῶν τὰ ἔχνη, τὰ ὅποια βαθμυδῶν ἐγίνοντο καθαρώτερον, καθ' ὅσον τὸ δάσος ἐπυκνοῦτο, διότι ὁ Ἀλφόνσος, ὅτε κατὰ πρῶτον διήλθεν ἐκεῖθεν, ἠναγκάσθη νὰ θραύσῃ πολλά δενδρύλλια διὰ νὰ ἀνοίξῃ δρόμον.

Παραφερόμενος ὑπὸ τοῦ ζήλου του ἐπροχώρησε πολὺ, ἀφήσας τοὺς στρατιώτας του, καὶ ἐφθασεν ἐκεῖ ἔνθα εἶχε σταθῆ ὁ Ἀλφόνσος. Ἄ! ἐὰν ἤξευρες ὅτι τὸ θήραμά του ἔκοιμάτο εἴκοσι βήματα ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς του!

Ἄλλ' ὁ δραπέτης διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν κρεμαστὴν κλίνην του, εἶχε πατήσῃ ἐπὶ ἑκατὸν βημάτων διάστημα ἐπὶ κορυμῶν δένδρων κειμένων κατὰ γῆς, ἐπὶ τοῦ φλοιοῦ τῶν ὁποίων οὐδὲν ἔχνος ἀφῆκεν. Ὡστε ὁ ὑπαξιωματικὸς ἐστάθη τότε ὡς κύων ἀπεπλανηθεὶς, ὄσφρακινόμενος, ἀκροῶμενος, περιβλέπων καὶ ἀμφιβέβλων ὅν ὁ ζητούμενος ἦτο ἐκεῖ που κεκρυμμένος.

Κέλιστα γινώσκων τὰ Παρθένα δάση καὶ τὰ στρατηγήματα τῶν πολεμούντων ἐντὸς τῶν δασῶν, ἐνόμισε περιττὸν νὰ ἀναζητήσῃ τὸ καταφύγιον τοῦ Ἀλφόνσου, ὅστις ἠδύνατο νὰ ἦ ἐκεῖ πλησίον εἰς μυρία μέρη δυσεύρετα. Ἐσκέφθη λοιπὸν νὰ πυροβολήσῃ εἰς τὸν ἀέρα λέγων καθ' ἑαυτὸν, καὶ δικαίως, διότι ὁ Βαθῶς καὶ 200 μέτρα ἐὰν ἦτο μακρὰν αὐτοῦ, ἔνεκα τῆς ἀντηχητικῆς δυνάμεως τῶν

δασῶν. Καὶ τρώντι, ὡς γνωρίζομεν, ὁ Βαθῶς κοιμώμενος ἀφυπνίσθη ἐκ τοῦ κρότου, καὶ παρ' ὀλίγον ἐκινδύνευσε νὰ φανερωθῆ, ἀναπηθήσας ἐπὶ τῆς κλίνης του.

Ἄλλ' ὁ Βαθῶς, ὡς εἶδομεν, ἐννοήσας τὸ στρατήγημα τοῦ ἀθλοῦ ἐκείνου, ἔμεινεν ἀκίνητος· ἀλλ' ὅμως ἔπρεπε ν' ἀποφασίσῃ τί νὰ κάμῃ, διότι ὁ ὑπαξιωματικὸς δὲν ἦτο μόνος του· καὶ ἐὰν τὸ ἀπόσπασμα ἦτο πλησίον, ἔπρεπε νὰ πολεμήσῃ οὐχὶ καθ' ἑνὸς ἐχθροῦ, ἀλλὰ κατὰ δύο, ἀλλὰ ἐναντίον δέκα, ἀλλὰ ἐναντίον ἑκατὸν ἴσως, διότι τίς οἶδεν ἐὰν ὅλη ἡ φρουρὰ τοῦ Σαλέμ ἔδραμεν εἰς καταδίωξιν αὐτοῦ.

Ταῦτα πάντα σκεπτόμενος παρετήρει τὸν ὑπαξιωματικόν. Οὗτος δὲ ἐφαίνετο ἀπελπισθεὶς καὶ ὡς ἀποφασίσας νὰ περιμένῃ, διότι στηριχθεὶς εἰς τὸν κορμὸν δένδρου τινος, ἠτοιμάσθη νὰ πληρώσῃ καὶ αὖθις τὸ ὄπλον του.

Τοῦτο ὑπῆρξεν ἄκτις φωτὸς εἰς τὸν καταδιωκόμενον. Ἠδύνατο καὶ οὗτος νὰ πυροβολήσῃ ἀπαξ, διότι εἶχε μεθ' ἑαυτοῦ τὸ ὄπλον τοῦ σκοποῦ, τὸν ὁποῖον εἶχε μεθύσει ἐν Σαλέμ. Λαβὼν ἀπάσας τὰς δυνάτας προφυλάξεις καὶ κρεμάσας τὸ ὄπλον εἰς τὸν ὤμὸν του ὁ Ἀλφόνσος ἀφοῦ ἔπιε ρακὴν ὀλίγην ἐκρεμάσθη ἀφ' ἑνὸς δυνατοῦ κλάδου, οὗτινος τὰ φύλλα ἐσκίαζον τὴν κλίνην του, καὶ ὡς πίθηξ' εὐστροφος ἐπήδησεν ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον μέχρι τῆς διαβάσεως, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀνακαλύψει καὶ προετοιμάσει τὴν προτεραιάν. Ἐννεεῖται δὲ ὅτι ὁ Ἀλφόνσος πηδῶν διετάραξε τὴν ἐν τῷ δάσει ἐπικρατοῦσαν σιγὴν, ἔστω καὶ ἐπὶ ἐλάχιστον.

Τὸ οὖς τοῦ καταδιώκοντος λοχίου ἤσθάνθη ἑλαφρὸν τριγμὸν τῶν φύλλων. Ἄνωρθώθη χωρὶς νὰ παύσῃ πληρῶν τὸ ὄπλον του, καὶ παρετήρησε προσεκτικῶς πρὸς τὸ μέρος ἔνθα ἤκούσθη ὁ κρότος. Τότε εἶδε καθαρά τὸν Ἄλφόνσον μεταβαίνοντα ἀπὸ ἐνὸς εἰς ἄλλο δένδρον, ἔπειτα ἐξαφανισθέντα ὀπισθιν τοίχῳ φυσικοῦ, ἀποτελουμένου ἐξ ἀπείρων γιγαντιαίων καὶ ἀκανθωδῶν θάμνων.

Ἄρμησε λοιπὸν εἰς καταδίωξιν τοῦ φυγάδος, καὶ διὰ νὰ τὸν προφθάσῃ εὐκολώτερον, ἀνερριχθή ἐπὶ τῆς ἐκ κλιματίδων γεφύρας, καὶ ἐξηκολούθησεν τὴν αὐτὴν ὁδὸν, τὴν ὁποίαν καὶ ὁ Βαθάος, προτιμήσας ταύτην, παρὰ τὴν διὰ μέσου τῶν ἀβάτων θάμνων, οἵτινες ὑψοῦντο μεταξύ αὐτοῦ καὶ τοῦ θηράματός του.

Ἦτο δὲ καὶ εὐστροφος ὁ τρομερὸς οὗτος ἄνθρωπος καὶ ἐν ροπῇ ὀρθαλμοῦ μετὰ θάρρους, οὗτινος ἐστρεφετο ὁ Ἄλφόνσος, ἐμάντευσεν, ἀνεῦρε καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν ἐνκέρριον δρόμον, ὅντινα εἶχεν ἀνοίξει ὁ Ἄλφόνσος. Ἄλλ' οὐδ' εἶχε εὗρεν ἵχνη τοῦ φυγάδος. Μόνον δὲ ἤκουεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν πρὸς τὰ δεξιὰ αὐτοῦ κρότους τινας, μαρτυροῦντας ποὺ εὐρίσκειτο ὁ Ἄλφόνσος, ὅστις προδήλως ἐζήτει νὰ πλησιάσῃ τὸν ποταμὸν ἵνα δοκιμάσῃ νὰ φύγῃ κολυμβῶν.

Ὁ ὑπαξιωματικὸς τότε ἀμετάτρεπτον λαβὼν ἀπόφασιν ἀπεφάσισε νὰ καταδιώξῃ τὸν Βαθάον, τρέχων ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν δένδρων, ἀφοῦ ἦτο ἀδύνατον ἄλλως πως.

Ἀνέβη λοιπὸν ἐπὶ τινος ἐβένου, ἐκαίθη δὲ ἐπὶ τῆς κορυφῆς δρυὸς γιγαντιαίας, παρακολουθῶν λυσσῶδῶς τὸν εἰς θάνατον καταδικασμένον, ὅστις δὲν ἐφαίνετο μὲν,

ἀλλ' ὁ κρότος τῆς φυγῆς του ἤκούετο. Ὁ Ἄλφόνσος ὠλίγησεν ὡς ἔρπετον ἐντὸς τῶν δένδρων, διερχόμενος διὰ τῶν πυκνοτέρων κλάδων καὶ κρατῶν τὸ ὄπλον του, ἔτοιμος ἤδη νὰ μεταχειρισθῇ αὐτὸ ἐναντίον τῆς καταδιώκουσας αὐτὸν ἀγθρωπομόρφου τίγρεως.

Ἄφνης ὁ Βαθάος, ὅστις, ὡς εἶδομεν, ἔφρευγε καὶ αὐτὸς πηδῶν ἀπὸ κορυφῆς εἰς κορυφὴν, ἐξέβαλεν ἀκουσίως κραυγὴν ἀτελπισίας; διότι εὐρέθη ἐνώπιον ἀδένδρου τινος μέρους στενοῦ μὲν, ἀλλ' ἔνθα διεκόπτετο ἡ συνέχεια τῶν δένδρων. Ἀμυχανῶν δὲ τί νὰ πράξῃ, ἐσκέφθη νὰ στραφῇ πρὸς τ' ἀριστερὰ σπεύδων πάσῃ δυνάμει· ἀλλ' αἴφνης εὐρέθη ἀπέναντι τοῦ λοχίου, ὅστις ἴστατο ἐπὶ τινος παρμεγίστου κορμοῦ δένδρου εἴκοσι βήματα μακρὰν.

Οὗτος ἰδὼν τὸν Ἄλφόνσον ἀνεκάγχασεν ἀπαισίως. Ἰδὼν ὅμως ὅτι ὁ φυγάς ἦτο ὠπλισμένος, ὠχρίασε καὶ κατελήφθη ὑπὸ τρόμου, διότι ἐκ τῆς βίας του δὲν εἶχε γαμίσει τὸ ὄπλον του, ἐνῶ ὁ ἀντίπαλός του, ὄρθιος ἐπὶ τινος χονδροῦ κλάδου, εἶχε τὸ ὄπλον ἐστραμμένον ἐναντίον αὐτοῦ. Ἀμέσως λοιπὸν ὀπισθοδρομήσας ὠχυρώθη ὀπισθεν δένδρου τινός. Τότε δὲ ὁ Ἄλφόνσος, ἀναλαβὼν θάρρος, τῷ ἐφώνησε :

— Γρηγόριε, μὴ μὲ καταδιώξεις! Ἄφες με νὰ φύγω! Ἄλλ' ἰὰν δὲν δώσης τὸν λόγον τῆς τιμῆς σου καὶ δὲν ὠμόσης εἰς τὴν Παναγιάν ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃς ἀμέσως εἰς Σαλέμ, θὰ ἀναβῶ ἐπὶ μίαν στιγμὴν εἰς τὴν κορυφὴν τῆς δρυὸς ταύτης καὶ ἐκεῖθεν θὰ σὲ ἐξαπλώσω ὡς ψιττακόν, εὐθύς ὡς ἐξέλιθες ἐκ τῆς κρύπτης σου.

Ταῦτα εἰπὼν ἐσίγησεν, ὁ δὲ λοχίας ἐσκήπτετο.

— Ὅρκιζῶσαι; ἀνέκραξε μετὰ φωνῆς τρεμουσίσης.

— Ὅρκιζομαι, ἀπεκρίνατο ὁ Γρηγόριος.

— Εἰς τὴν τιμὴν σου;

— Εἰς τὴν τιμὴν μου.

— Καὶ εἰς τὴν Παναγίαν;

— Καὶ εἰς τὴν Παναγίαν.

— Καλά! πῆγαινε λοιπόν! εἶπεν ὁ Ἀλφόνσος μετὰ πραότητος, πιστεύσας εἰς τὸν ἕρκον τοῦ λοχίου, διότι ἐγνώριζεν ὅτι σπανίως οἱ Βρασιλιανοὶ ἐπιπορευοῦσιν.

Οἱ δύο οὗτοι εἶδον ἀλλήλους μετὰ πολλῆς περιεργείας καὶ συγκινήσεως, διότι τὸ πρόσωπον καὶ αἱ χεῖρές των ἦσαν κατεσπαραγμέναι ὑπὸ τῶν βάρων· τὰ ἐνδύματά των ἦσαν κατεσχισμένα καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ των ἐρυθροὶ ἐξ ἀγρίου πυρετοῦ· ἦσαν δυσειδέστατοι.

Καὶ ὁ μὲν Ἀλφόνσος ἦτο σχεδὸν γυμνός· τὸ στῆθός του ἦτο καθημαγμένον ἐκ τῶν ἀκανθῶν, αἵτινες εἶχον ἐμπηχθῆ· φοβεροὶ δὲ κίτρινοι κώνωπες ὡς καὶ κόκκινοὶ μακροὶ ὡς μικροὶ δάκτυλος ἐβόμβουν περὶ αὐτοῦ καὶ ἐπικαθήμενοι ἐπὶ τῶν ἀνοικτῶν πληγῶν του ἰδεκαπλασίαζον τοὺς πόνους. Ἐκ τῶν κεντημάτων δ' αὐτῶν τὸ δέρμα του ἐξοιδάλνετο· αἱ χεῖρές του, αἱ κνήμαι του καὶ οἱ γυμνοὶ πόδες του ἦσαν ὡς μία πληγὴ αἵματοςτάγης καὶ πλήρης ἐντόμων. Ἀλλὰ καὶ ὁ Γρηγόριος δὲν ἦτο εἰς καλλιτέραν κατάστασιν.

— Πῆγαινε, τῷ ἐπανελάθειν ὁ Ἀλφόνσος, καὶ ἐσκόπευσεν αὐτὸν διὰ τοῦ ὄπλου.

Ὁ Γρηγόριος ἀπεκρίνατο εἰπὼν:

— Ἐγὼ ἤλθον νὰ ἐκτελέσω τὰς διαταγὰς τοῦ ὑποφρουράρχου, ἀλλ' ἐπειδὴ ὠρκίσθην, φεύγω. Καὶ ἀπεμακρύνθη ἀπ' αὐτοῦ.

— Αἴ! μὴ κρύπτεσαι ὀπισθεν τῶν δένδρων, θέλω νὰ σε βλέπω φεύγοντα!

Καὶ ὁ λοχίας Γρηγόριος ἀπεμακρύνθη στρέφων καὶ ἐκτοξεύων κατὰ τοῦ Ἀλφόνσου βλέμμα πάνθηρος. Τότε μετ' ὀλίγην ὥραν ἐξηφανίσθη ἐντὸς τοῦ δάσους. Ὁ δὲ Ἀλφόνσος εὐρεθεὶς μόνος, τότε μόλις ἤσθάνθη τοὺς φρικώδεις πόνους του, καὶ ἔπεσε κατὰ γῆς στάζων ὑπὸ ἰδρώτους καὶ αἵματος.

Ἡ ἀπροσδόκητος ἐμφάνισις τοῦ Γρηγορίου, ἡ πείνα, ἡ δίψα, ὁ κόπος ὁ πολὺς καὶ ὁ φοβερὸς κνησμός ὁ κατατρωγῶν ὄλον αὐτοῦ τὸ σῶμα, τοσοῦτ' ἔβασάνιζον ὥστε μετενόησε διότι δὲν ἠκολούθησε τὸν λοχίαν· μάλιστα δὲ ἐκινήθη πρὸς στιγμὴν νὰ τὸν καλέσῃ καὶ νὰ παραδοθῆ εἰς αὐτόν.

ΣΤ

ΒΡΟΧΗ ΚΑΙ ΠΥΡΚΑΪΑ.

Εἰς πάντα ταῦτα προσθέσατε ὅτι ἦτο ἤδη ἐνδεκάτη ὥρα καὶ ὁ καύσων ἦτο ἀφόρητος κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, — θ' Σεπτεμβρίου — καὶ πνιγηρότατος εἶπερ ποτε ἄλλοτε, ὁ δὲ Βαθῶς ἤσθάνετο τὴν πνοὴν τοῦ ἀνέμου, ὅστις

ἦτο κατὰ γράμμα φωτιστῆς. ὥστε ἐκινδύνευε νὰ πνιγῆ.
 Ἐν τῇ φιάλῃ του ἕμενον εἰσέτι ὀλίγαι σταγόνες ρακῆς,
 διὰ τῶν ὁποίων μετ' ἀπληστίας ἐβραξε τὰ ξηρὰ χεῖλη
 του καὶ συνῆλθεν ὀλίγον. Ἀμέσως δὲ ἐσκέφθη περὶ φα-
 γητοῦ. Τῷ ἐφάνη δὲ ὅτι πλησίον τοῦ δένδρου ἔνθα εὐρί-
 σκετο εἶδε λεμονίαν καὶ κατέβη μετὰ προθυμίας· ἀλλὰ
 φεῦ! ἦτο ἀπάτη τῶν ὀφθαλμῶν του, καὶ ὁ δυστυχὴς ἠ-
 ναγκάσθη νὰ περιπατήσῃ ἑκατὸν μέτρων διάστημα, ἀνα-
 ζητῶν δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Τέλος πλησίον τῆς ρίζης με-
 γάλου τινος δένδρου, ὀνομαζομένου ἀνακαρδίου, διέκρινε
 συστάδην πορτοκαλεῶν καὶ λεμονεῶν, τῶν ὁποίων τὰ εὐω-
 δέστατα ἄνθη καὶ οἱ ζωηροὶ καρποὶ εἴλκυσαν αὐτόν. ὤρ-
 μησε λοιπὸν πρὸς αὐτάς καὶ μετ' ἀπληστίας κόψας πορ-
 τοκάλλιον τὸ ἐδάγκασεν· ἔπειτα ἔκοψε δεύτερον, τρίτον,
 ἕως οὗ κατέσβεσε τὴν δίψαν του· μετὰ δὲ ταῦτα ἔσταξε
 ζωμὸν τῶν λεμονίων ἐπὶ τοῦ στήθους του, τῶν ποδῶν
 καὶ τῶν χειρῶν ὡς καὶ τοῦ προσώπου του, αἱ δὲ πληγαὶ
 του ἐδροσίσθησαν, ὡς ἐὰν εἶχε λουσθῆ ἐντὸς ψυχροῦ ὕδα-
 τος· τῷ ἐφάνη ὅτι ἀνεγεννήθη.

Ἀκολούθως δὲ κατακράνυας τὴν πεινάν του δι' ὀλίγων
 ὥων, ἠτοιμάζετο νὰ κοιμηθῆ μικρὸν ὑπὸ τὰς εὐώδεις
 πορτοκαλλέας, ἀλλ' αἴφνης ἤκουσε τριγμὸν ὑπεράνω τῆς
 κεφαλῆς αὐτοῦ.

Ἐψῶσας τὸ βλέμμα του πρὸς τὰ ἄνω εἶδε τὸν ὑπεξω-
 ματικὸν ὄστις ἐπανεληθὼν μυστηριωδῶς ἀνεζήτησε τὸν Ἀλ-
 φόνσον, καὶ ὅστις εἶχεν ἀναχωρήσει πρὶν, μόνον καὶ μό-
 νον διὰ νὰ λάβῃ καιρὸν νὰ γαμίσῃ τὸ ἔπλον του, καθ' ὅ-

σον γινώσκωμεν ὅτι εἶχεν ὀρκισθῆ ὅτι δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ
 εἰς Σαλὲμ ἄνευ τοῦ Ἀλφόνσου ἢ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ.

Ἰδὼν αὐτὸν ὁ Ἀλφόνσος ἔλαβεν ἐλαφρῶς τὸ ἔπλον του
 καὶ ἐκρύβη ἐντὸς τῶν θάμνων, ἐκείθεν δὲ ἤρχισε ν' ἀνα-
 θαίνῃ ἐπὶ τινος δένδρου, ὥστε νὰ εὐρεθῆ ἀντικρὺ τοῦ ἀ-
 πίστου ἐχθροῦ του, διότι ὅπως δὴποτε ἔπρεπε νὰ τελειώ-
 σῃ ἡ ὑπόθεσις.

Ἐν τούτοις ὁ καύσων ἐγένετο βαθμηδὸν φοβερῶτερος
 καὶ ἐπαχθέστερος. Μαῦρα νέφη διέβαινον ὑπὲρ τὴν κορυ-
 φὴν τῶν ὑψηλῶν δένδρων καὶ ἐσκίαζον τὸ δάσος ὡσεὶ αἴ-
 φνης εἶχεν ἐπέλθει νύξ. Ἐπειτα δὲ μετὰ μίαν στιγμὴν
 ὁ ἥλιος ἀνεφαίνετο λαμπρότερος καὶ καυστικώτερος. Ἐπὶ
 τῶν ὤμων τῶν δύο τούτων ἀνθρώπων ἡ ἀτμοσφαῖρα ἐβά-
 ρυνεν ὡς φορτίον μολύβδου.

Ὁ Ἀλφόνσος στάζων ὑπὸ ἰδρώτος ἔφθασε μετ' ὀλίγων
 εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ δένδρου του, χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ αὐτὸν
 ὁ λοχίας, εἶτα δὲ ἐξηκολούθει παρατηρῶν μετὰ προσοχῆς
 τὰ περὶξ δένδρα.

— Γρηγόριε, ἰδῶ εἴμαι, ἐφώνησεν ὁ Ἀλφόνσος, καὶ μὴ
 με ζητεῖς! Εἶσαι ἐπίορκος καὶ ἀνκνδρος! Εἰς ἐκ τῶν δύο
 μας θὰ ἀποθάνῃ.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ λοχίας ἐστράφη, ὡχυρώθη ὀπισθεν
 μεγάλου κορμοῦ δένδρου, διότι ἀπειχον ἀπ' ἀλλήλων 10
 μῶλις βήματα, καὶ ἐπυροβολήσεν· ἀλλὰ δυστυχῶς δι' αὐ-
 τὸν δὲν ἐπέτυχεν, ὁ δὲ Ἀλφόνσος ἐξελθὼν ἐκ τοῦ ὡχυρω-
 ματός του τῷ λέγει:

— Τώρα ἀρεύντως θὰ ἀποθάνῃς! Προσευχθήητι!

'Αλλ' αἴφνης φοβερά βροντή ἔσεισεν ὅλον τὸ δάσος. Τὰ νέφη συνεσωρεύθησαν καὶ ἐν ροπῇ ὀφθαλμοῦ τὸ δάσος ἐκαλύφθη ὑπὸ πυκνοῦ σκότους. Ὁ Ἀλφόνσος μὴ θέλων νὰ γείνη καὶ ἐκ δευτέρου φονεὺς, παρήτησε τὸν λοχίαν καὶ ὤρμησε πρὸς τὸ μέρος τοῦ μεγάλου ποταμοῦ, ὅστις δὲν ἦτο πολὺ μακρὰν.

Ὁ δὲ λοχίας ἐπωφελοῦμενος τὸ σκότος καὶ φοβούμενος μήπως τὸν παραφυλάττη ὁ Ἀλφόνσος νὰ τὸν φονεύσῃ, ἔφυγε κατεσπυσμένως πρὸς τὸ ἐντίθιστον μέρος.

Αἱ ἐν Εὐρώπῃ συμβαίνουσαι θύελλαι εἶναι μὴδὲν πρὸς τὰς καταιγιδας τοῦ Ἰσημερινοῦ. Ἦκούοντο αἱ βρονταὶ ὡς ἀκατάπυστοι πυροβολισμοί, συνοδευόμεναι ὑπὸ ἀστραπῶν διασταυρουμένων καὶ δεκαπλασιαζομένων ἐν ἐνὶ δευτερολέπτῳ. Αἱ ἠλεκτρικαὶ ἐκπυροσροτήσεις διεδέχοντο ἀλλήλας μετὰ τοσαύτης ὀρμῆς, ὥστε ἴσχυοντι νὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἀντικατέστησε φῶς αἵματηρὸν καὶ ἀφόρητον. Οἱ δὲ κεραυνοὶ ἔπιπτον δέκα ἀνά πᾶν λεπτόν ἐπὶ τῶν ὑψίστων κέδρων.

Ὁ ὑπαξιωματικὸς, εὐκίνητος ὡς τίγρις, ἔφυγε μετ' ὀφθαλμοῦ τῆς ταχύτητος, διότι ἐκ πείρας ἐγνώριζεν ὅτι τὸ δάσος ἐκεῖνο ἐν ροπῇ ὀφθαλμοῦ ἠδύνατο νὰ πυρποληθῇ ἐκ τῶν κεραυνῶν.

Πανταχόθεν φοβεροὶ ἠλεκτρικοὶ σπινθῆρες κατέπιπτον ἐντὸς τῆς περικύκλου ἐκείνης θαλάσσης κροτοῦντες δεινῶς. Ἡ φύσις ἐφαίνετο ὅτι ἐμελλε νὰ καταρρεύσῃ μετ' ὀλίγον, πλῆθος δὲ ζῶων ἐφαίνοντο δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ, ζητοῦντα διὰ τῆς φυγῆς τῶν καταφύγιον καὶ σωτηρίαν.

Ὁ Γρηγόριος ἤρξατο ἀποθαρρυνόμενος. Ἐμπροσθέν του κατέπεσε κεραυνωθεὶς μικρὸς τις σκίουρος, καὶ ὁμοίως εἰσέτι οὔτε σταγῶν βροχῆς εἶχε πέσει. Μόνον ξηρὰ νέφη καὶ ξηραὶ ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ, βεβημένον δὲ τὸ κακὸν ἔπαυσε, καὶ κατ' ὀλίγον αἱ βρονταὶ ἐμετριάσθησαν, ὁ οὐρανὸς ἐγένετο αἴθριος, καὶ αἱ ἀστραπαὶ ἤλαττοῦντο, ἡ δὲ θύελλα ἐκόπαζεν.

Ὁ λοχίας ἀνέπνευσε, διότι ἐν τῶν σκοτεινῶν ἐκείνων νεφῶν διερράγη τέλος καὶ βροχὴ ραγδαιοτάτη κατεπλημύρησε τὸ δάσος.

Ἡ βροχὴ αὕτη μόλις διήρκεσεν ὀλίγας στιγμὰς καὶ ἀμέσως ἀνεφάνη ὁ ἥλιος. Ἦτο δὲ τρίτη ὥρα περίπου μ. μ. Ὁ Γρηγόριος ἐσκέφθη τότε νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν κηταδίωξιν τοῦ Ἀλφόνσου, ἀλλ' ἦτο σχεδὸν ἀκατόρθωτον, διότι τοὺς ἀπεχώριζε τριῶν ὥρῶν δρόμος.

Ἐστράφη λοιπὸν πρὸς τὸ χωρίον Σαλέμ.

Ἀλλὰ μόλις βεβησας 10 λεπτὰ τῆς ὥρας, ἤκουσε κάτωθεν αὐτοῦ μέγαν κρότον. Ἦσαν δύο τίγρεις φεύγουσαι δρομαίως καὶ θρηνηδῶς ὠρούμεναι.

Ὁ Γρηγόριος ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του ἔρπων μετὰ τῶν βέτων καὶ τῶν ἐρπυστικῶν δενδρυλλίων, κρεμώμενος ἀπὸ τῶν εὐλυγίστων κλαδῶν μετ' εὐστροφίας.

Ἐν τούτοις ἀγέλη γαλοτίγρεων πηδῶσα ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον, ἐρρίφθη πλησίον του ὡς λαίλαψ. Ταύτας εἰδὼν ὁ Γρηγόριος καὶ ἀκούων τὰς φρικαλέας κραυγὰς τῶν ἐνόμισεν ὅτι ἤγγικεν ἡ τελευταία του ὥρα.

Κάτω δὲ εἰς τὸ ἔδαφος τοῦ δάσους — μὴ λησμονῶμεν

ὅτι ὁ Γρηγόριος ἔτρεχεν ἐπὶ τῶν δένδρων ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον — τὰ ὑψηλὰ χόρτα καὶ οἱ θάμνοι ἐσειόντο ἀπαισίως. Βόες γιγαντιαῖοι ἐδείκνυσαν τὴν στίλβουσαν ράχην τῶν καὶ διὰ μᾶς ἐξεφανίζοντο πρὸς ἀνατολὰς. Ὑπερμεγεθεῖς σαῦραι ἔφευγον ἐπίσης πρὸς ἀνατολὰς κατευθυνόμενοι, νέρη δὲ πτηνῶν διέβαινον ὑπὲρ τὰς κορυφὰς τοῦ δάσους, ἔτι δὲ καμμέγιστοι πτερωτοὶ μύρμηκες πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος. Βλέπων τις τὰ φεύγοντα ταῦτα ζῶα θὰ ἐνόμιζεν ὅτι ἔσπευδον νὰ παρευρεθῶσιν εἰς τινὰ σκτανικὴν ἑορτήν.

Z

ΑΟΥΤΡΟΝ.

Ἡ ἀνησυχία τοῦ Γρηγορίου ηὔξανεν· αἱ τίγρεις ὠρυσμένοι ἐπήδησαν ἔντρομοι ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν δένδρων χωρὶς νὰ τὸν ἴδωσιν, ἢ μᾶλλον χωρὶς νὰ καταδεχθῶσιν νὰ προσέξωσιν εἰς αὐτόν. Ἦτο ἀκατανόητον τὸ συμβαῖνον καὶ τὰ ἔντομα καὶ ἐν γένει πᾶν ἔμψυχον ἐξηκολούθουν φεύγοντα.

Τὰ χόρτα ἐκλίνον πρὸς τὴν γῆν, καταπατούμενα ὑπὸ τῶν φευγόντων ζώων καὶ διεκρίναντο ἤδη οἱ ὄφεις ἀγεληδὸν ἔρποντες πρὸς τὸν ποταμὸν, οἱ γιγαντιαῖοι φῦνοι παρλιτήσαντες τὴν φιλοσοφικὴν τῶν ἀπάθειαν βραδέως ἔσπευδον καὶ αὐτοὶ πρὸς τὸν ποταμὸν. Μετ' αὐτοὺς ἐθεάθησαν ἔλαφοι, ἀγριόχοιροι, ἄρκτοι, ἀτελεύτητος συνοδεία

τετραπόδων. Βεβαίως κἄτι συνέβηκε. Πλημμύρα ἄρα γε; διότι ἠκούετο ἤδη μακρόθεν πλημμύρα ὑπόκωτος.

Ἄφνης κροκιδεῖλος τρέχων διήλθε μεθ' ὄρμητος διὰ τῶν πυκνῶν κλάδων ἀκανθώδους θάμνου· ὥστε δὲν ἦτο πλημμύρα. Ὁ Γρηγόριος διστάζων ἀνήλθε μέχρι τῆς κορυφῆς ὑψηλοῦ δένδρου, ψιθυρίζων μετὰ τρόμου: Μήπως εἶναι πυρκαϊά; Ἄλλὰ δὲν ἦτο ἀνάγκη ν' ἀναβῆ τοσοῦτον ὑψηλὰ, διότι ἐφάνησαν ἤδη πρὸς βορρᾶν καὶ πρὸς δυσμὰς μέγισται γλώσσαι πυρός.

Ὅλον τὸ δάσος ἐκκίετο. Οἱ καταπεσόντες ἴσως κεραινοὶ ἦντο τὸς ξηρῶς κλάδους καὶ τὰ ρητινώδη δένδρα. Ἡ πυρκαϊά εἶχε διδοθῆ ἐν ὀλίγῃ ὥρᾳ, καὶ πύρινος κύκλος ἔλαμπε βαθμηδὸν συστελλόμενος.

Ὁ Γρηγόριος βλασφημῶν ἠκολούθησε καὶ αὐτὸς τὰς τίγρεις, τὰ πτηνὰ καὶ τὰ ἔντομα, κατευθυνόμενος πρὸς ἀνατολὰς, διότι ἐγνώριζεν ὅτι ταῦτα ἀφεύκτως ἔφευγον πρὸς τὸν Ἀμαζόνειον ποταμὸν.

Ἄλλὰ πῶς νὰ τρέξῃ ἀφοῦ πρὶν ἢ τὸ πῦρ περισφίξῃ τὰ μεγάλα δένδρα προεχώρει μεθ' ὄρμητος διὰ τοῦ ἰδάφους τοῦ δάσους; ἀφοῦ τὰ κατὰ γῆς ξηρὰ φύλλα ὡς ἐκ μαγείας ἦναπτον καὶ ἐκάπνιζον φοβερά;

Ὁ δυστυχὴς λοχίας πρὶν ἢ κινδυνεῖσθαι νὰ κατῆ ζωντανὸς, ἦτο φόβος μήπως πνιγῆ ὑπὸ τοῦ πυκνοῦ καπνοῦ, ὅστις μελανὸς ἀνέβαινε πρὸς τὸν οὐρανὸν καλύπτων ὅλον τὸ δάσος.

Παράφρων ἐκ τοῦ τρόμου ἐπήδα ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον χωρὶς νὰ προσέχῃ εἰς τὰς πληγὰς καὶ τὰ κεντήματα

τά ὅποια ἐλάμβανε κατὰ πᾶν βῆμά του, καὶ ἄφινεν ἐπὶ τῶν κλάδων καὶ ἐν ράκῃ ἐκ τῶν ἐνδυμάτων του ἢ τῆς σαρκός του.

Πλησίον αὐτοῦ διήρχετο ἀγέλη πιθήκων ὀλολυζόντων καὶ διαστρεφόντων ὑπὸ τοῦ τρόμου τὸ πρόσωπόν των. Ἐπὶ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἔτρεχε μετὰ τῶν τετραχειρῶν τούτων, ἀμιλλώμενος πρὸς αὐτὰ κατὰ τὴν ταχύτητα.

Ἄλλ' ὅποια ἡμέρα ἦτο ἐκείνη! Ἐπρεπε νὰ ἔχη τις σιδηρᾶν κρᾶσιν διὰ νὰ ἀνθέξῃ εἰς τοὺς ἀμέτρος ἐκείνους κόπους, τοὺς ὁποίους ὁ Γρηγόριος ὑπέφερεν ἐπὶ 12 ἡδὴ ὥρας! . . .

Τέλος ἡσθάνθη ἤδη ὀλίγον δροσερώτερον τὸν ἀέρα, ἐνόησεν ὅτι ὁ ποταμὸς δὲν θὰ ἀπειχε πολὺ. Καὶ τῶντι μετ' ὀλίγον ἔφθασεν εἰς τὴν ἄκρην τοῦ δάσους καὶ εἶδε τὸν ἀπέραντον ποταμὸν, τοῦ ὁποῦ τοῦ φοβερόν ρεῦμα παρέσυρε χιλιάδας ζῶων, φευγόντων καὶ διευθυνομένων πρὸς τὴν ἀντίπεραν αὐτοῦ ὄχθη· μόλις δ' ἔφθασεν ἐπὶ τοῦ τελευταίου δένδρου καὶ κάτωθεν αὐτοῦ εἶδεν ἐπὶ τῆς ψαμμώδους ὄχθης ὅλα τὰ ζῶα συνηθροισμένα, ἔντρομα, πηδῶντα καὶ σπαράσσοντα ἀλλήλα, θρηνωδῶς ὀλολύζοντα, σκάπτοντα τὴν γῆν διὰ τῶν ὀνύχων των, καὶ ὑψοῦντα τὴν ρινὰ των ἵνα κρῖνῃσι περὶ τῆς πυρκαϊᾶς, ἥτις τὰ εἶδωκε. Τὸ θέαμα ἦτο φοβερόν! Ἐνόμιζέ τις ὅτι τὰ ζῶα ταῦτα εἶχον συναθροισθῆ ἐκεῖ ἵνα εἰσέλθωσιν εἰς τὴν κιβωτὸν τοῦ Νῶε.

Μεταξὺ δὲ τῶν πεδῶν τῶν τίγρεων καὶ τῶν πιθήκων ἐφαίνοντο ἔρποντα ἀπειροπληθῆ ἔρποντα συσπειρώμενα

καὶ συρίζοντα. Ὡθούμενα δὲ ὑπὸ τῶν ὀπισθεν αὐτῶν ἔπιπτον κατὰ σωρούς ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ, ἔνθα οἱ κροκοδείλοι εὕρισκον ἀξιόλογον τροφήν.

Τὶ νὰ κάμῃ ὁ Γρηγόριος; Τρέμων ὄλως ἀπέστρεψεν ἐκείθεν τὸ βλέμμα του καὶ ὑψώσας τὴν κεφαλὴν του εἶδε πέραξ αὐτοῦ ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν δένδρων πλῆθος πιθήκων, σκιούρων, σκορπίων, ὄφειων καὶ πτηνῶν πανταχόθεν δὲ νέφη κωνώπων πυκνούμενα βαθμηδὸν ἠράνιζον τὸν δυστυχή.

Αἴφνης οἱ ὄρυγμοὶ ἐδιπλασιάσθησαν, οἱ συριγμοὶ ἐγένοντο ὀξύτεροι, καὶ ὁ σωρὸς ἐκείνος τῶν ζῶων ὡς ἐν σώμα ἐκινήθη. Οἱ σκίουροι ὤρμησαν πρὸς τὰ ἔμπρός, τὰ πτηνὰ ἐπέταξαν καὶ τὰ νέφη τῶν κωνώπων ἐπροχώρησαν πρὸς τὴν μέσσην τοῦ ποταμοῦ, ἐπὶ δὲ τῆς παραλίας ἀπέμειναν μόνον τὰ πτώματα τῶν θυμάτων τῆς φοβερᾶς ἐκείνης σκηνῆς.

Ἐν ροπῇ ὀφθαλμοῦ ὁ Ἀμαζόνειος ποταμὸς ἐκαλύφθη ὑπὸ μυριάδων ζῶων διαφόρων, κολυμβίωντων, πνιγομένων καὶ ἀλληλοσπαρακκομένων.

Ὁ Γρηγόριος ἐνόμιζε πλέον ὅτι ἐσώθη, ἀλλ' ἡ ρίζα τῆς δρυὸς, ἐπὶ τῆς ὁποίας εὕρισκετο, ἤρχισεν ἤδη νὰ καίηται, καὶ μέχρι τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ, ὅπου τὸ ὕδωρ τὸ ὑπὸ τῶν αἱμάτων κατακόκκινον ἔβρεχε τὴν ἄμμον, ὅλοι οἱ θάμνοι καὶ τὰ ξηρὰ φύλλα ἐκαίοντο.

Ἐξω φρενῶν ὑπὸ τῆς ἀπελπίας καὶ τυφλούμενος ὑπὸ τοῦ καπνοῦ ὁ Γρηγόριος μόλις ἐπρόφθασε νὰ πηδήσῃ κατὰ γῆς ἐντὸς τῶν φλογῶν καὶ ἔδραμε πρὸς τὸν ποταμὸν ρι-

φθεις ἐντὸς αὐτοῦ, ἀδιαφορῶν περὶ τοῦ τί ἔμελλε νὰ συμβῆ. Καὶ τῶντι πᾶν ἄλλο εἶδος θανάτου θὰ ἦτο πολλῶ γλυκύτερον ἐκείνου τὸν ὅποιον διέφυγε, τὸ νὰ κατῆ δηλαδὴ ζωντανός.

Ἄμα βυθισθεὶς ἐντὸς τοῦ ψυχροῦ ὕδατος τοῦ ποταμοῦ ὁ δυστυχής, τοῦ ὁποίου πᾶς πόρος ἦτο καὶ πληγὴ κυστική, ἠσθάνθη θαυμασίαν ἀνακούφισιν, ἐνόμισεν ὅτι ἀνεγεννήθη· ἔπλεεν ὡς καρχίρας· καὶ μετὰ μεγίστης ἐπιτηδειότητος ἀπέφευγε τοὺς κινδυνώδεις συντρόφους του, φοβούμενος πρὸ πάντων τοὺς κροκοδείλους. Διηυθύνθη πρὸς τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ ρεῦμα ἠδύνατο νὰ τὸν φέρῃ μετ' ὀλίγας ὥρας εἴτε εἰς Παρά, εἴτε εἰς οἶαν· δὴποτε ἄλλην νῆσον.

Δὲν ἐσκέφθη δὲ νὰ περάσῃ πρὸς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ διὰ πολλοὺς λόγους. Κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος τὸ πλάτος τοῦ Ἀμαζονείου ποταμοῦ ἦτο τοῦλάχιστον ἐξ ἑξακταβλῆτων χιλιαμέτρων, καὶ ἔπρεπε ν' ἀντιπαλάσῃ κατὰ τοῦ ἀκαταβλήτου ρεύματος. Ἐπειτα δὲ τὰ φεύγοντα ζῶα κατφυθύνοντο πρὸς τὴν ὄχθην ταύτην, ὅπου βεβαίως οὐδὲ ἀσφαλές οὐδὲ φρόνιμον ἦτο νὰ διανυκτερεύσῃ.

Ἀφῆθη λοιπὸν εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ ρεύματος· μόλις εἶχε παρασυρθῆ ἑκατὸν βήματα καὶ ἠσθάνθη ὅτι τον ἔσυρέ τις ἐκ τῆς κόμης, συγχρόνως δὲ ὄγκος τις μαλλιαρός προσεκολλήθη ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτοῦ.

Εὐτυχὴς πίθηξ ὠραιότατος, ὅστις κινδυνεύσας νὰ πνιγῆ, προσεπάθησε νὰ σωθῆ ὅπως ἠδύνατο. Ὁ Γρηγόριος ἠθέλησε νὰ ρίψῃ αὐτὸν ἐν τῷ ποταμῷ, ἀλλ' ὁ πίθηξ ἐνέ-

πῆξε τοὺς ὄνυχας καὶ τοὺς ὀδόντας του εἰς τὰς σάρκας αὐτοῦ, ὅστις ἐκὼν ἄκων συγκατένευσε νὰ λυτρώσῃ τὸν παράσιτον τοῦτον.

Τρεῖς ἔτι ὥραι ὑπελείποντο μέχρις οὗ νυκτώσῃ καὶ ὁ Γρηγόριος ἐκολύμβη μετὰ πολλῆς ζωηρότητος φέρων τὸ φορτίον του.

Λίφνης ὁ ποταμὸς ἐπλατύνθη καὶ ὁ Γρηγόριος διέκρινε τὰ ὀχυρώματα τοῦ Παρά. Ἄλλ' οἶμοι! Τοσοῦτον ἀπέιχε τοῦ Παρά, τοσοῦτω δὲ αἱ δυνάμεις αὐτοῦ εἶχον ἐξαντληθῆ, ὥστε ὁ δυστυχὴς ἤρχισε ν' ἀπελπίζεται, ὅτι δὲν θὰ ἀξιωθῆ νὰ φθάσῃ ἐκεῖ.

Καθ' ἣν στιγμήν ὁ Γρηγόριος διεπέρσσε τὴν ἐκβολὴν μικροῦ τινος ποταμοῦ, διήλθεν ὀπισθεν αὐτοῦ μικρὰ πύργα, διοικουμένη ὑπὸ τινος Ἰνδοῦ, ἧτις εἰσέπλευσεν ἐν τῷ Ἀμαζονεῖω ποταμῷ. Ἐντὸς αὐτῆς ἔκειτο ἀκίνητος ὄγκος. Ἦτον ὁ δυστυχὴς Ἀλφόνσος Βαθάος, ὅστις καὶ αὐτὸς ριφθεὶς εἰς τὸν ποταμὸν, ἐσώθη ἐκ θείας Προνοίας ὑπὸ τινος Ἰνδοῦ, τὸν ὅποιον εἶχεν εὐεργετήσῃ ἄλλοτε εἰς τὸ χωρίον Σαλέμ.

Ἄλλ' ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν Γρηγόριον.

Τὸ ρεῦμα ὀλονὲν τὸν παρέσυρε· περὶ τὴν ἕκτην δὲ καὶ ἡμίσειαν ὥραν, ἐν τέταρτον πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου ἐφθασεν εἰς τὸ νησιδριον, πρὸς ὃ ἔπλεε πρὸ τριῶν ἡδὴ ὠρῶν, καὶ ἦτο καιρὸς, διότι ἐνῶ ἐπρόκειτο νὰ διατρέξῃ χίλια ἔτι μέτρα, αἱ δυνάμεις του θὰ ἐξηντλοῦντο. Ἄμα πατήσας ἐπὶ τῆς ξηρᾶς ἔλαβεν ἑλαφρῶς τὸν πίθηκα, ὅστις οὐδαμῶς ἠγναντιώθη, καὶ εἴτε ἐκ ἠθριωδίας, εἴτε ἐκ

προνοίας ἤρπασε τὸ δυστυχές ζῶον, τὸ περιέστρεψε πεντάκις καὶ κτυπήσας αὐτὸ μανιωδῶς κατὰ γῆς ἔθραυσε τὴν κεφαλὴν του. Τὸ δυστυχές ζῶον ἐξέβαλεν ὑπόκωφον ρογχασμὸν καὶ ἐξέπνευσε.

Καίτοι δὲ τὸ κλίμα ἦτο θερμότατον, ὁ Γρηγόριος ἔτρεμεν ὑπὸ τοῦ ψύχους, ἀφοῦ εἶχε μείνει τόσας ὥρας εἰς τὸ ὕδωρ. Ἐξαπλωθεὶς λοιπὸν ἐπὶ τῆς κόνεως, τὴν ὁποίαν αἱ ἡλιακαὶ ἀκτίνες εἶχον θερμάνει ἰκανῶς· καὶ οὕτω πως συνῆλθεν ὀλίγον θερμανθεὶς.

Ἄλλ' ὁ ὕπνος καὶ ἡ πείνα ἐβασάνιζον αὐτὸν φρικωδῶς. Ἐκδέρει λοιπὸν διὰ τῶν ὀδόντων καὶ τῶν ὀνύχων τὸν πίθηκα, ἀποσπᾶ τὸν ἓνα μὲρὸν μετὰ καννιβαλικῆς ἐπιδειξιότητος καὶ συνκροήσας ξηρὰ φύλλα ἤναψε πυρὰν νὰ ψήσῃ τὸ δειπνὸν του.

Ἡ νῆσος, ἐφ' ἧς ἐσώθη ὁ Γρηγόριος, ἦτο ὅλως ἔρημος καὶ ἀκαλλιέργητος. Πρὸς τὸ ἀνατολικὸν αὐτῆς ἄκρον μόνον ἐπὶ τινος βράχου ἐπρασίνιζον τρία ἢ τέσσαρα δενδρῦλλα ἀκανθώδη καὶ πυκνά. Ὅλη δὲ ἡ λοιπὴ νῆσος ἐκτὸς τοῦ βράχου τούτου ἐφαίνετο κεκαλυμμένη ὑπὸ κόνεως χρώματος ἀγαρηνοῦ (ὑσκας). Ἄλλὰ τῆδε κἀκεῖσε ἐφαίνοντο ποῦ καὶ ποῦ φύλλα χόρτου κεκαυμένα ὑπὸ τοῦ ἡλίου, καὶ κλάδοι τινές ἄνευ φύλλων ξηροί. Διὰ δύο δὲ τοιοῦτων κλάδων ἤναψεν ὁ Γρηγόριος τὴν πυρὰν του, κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀγρίων.

Ἀφοῦ ἔστησε τὸ ὀπίσθιον τοῦ πιθήκου ἐπὶ τῶν πεπτωκτωμένων ἀνθράκων, ἐκάθησεν ἀπέναντι τῆς πυρᾶς στηρίζων τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ περιμέ-

νων μετ' ἀνυπομνησίας νὰ ἐτοιμασθῇ τὸ φαγητὸν του.

Ἡ νύξ ἐφθάσε καὶ ὁ ὕπνος ἐβάρυνε τὰ βλέφαρά του· ἐνίοτε δὲ ἀπεκοιμᾶτο, ἀλλ' ἡ δεινὴ πείνα τὸν ἀρύπνιζεν,

Ἀΐφνης ἀνωρθώθη, ὡς ἐὰν τὸν ἐκίνησεν ἐλατήριόν τι, καὶ ἐξέβαλε κραυγὴν ἀπερίγραπτον, κραυγὴν φρίκης, ὀργῆς, τρόμου, ἀπελπισίας.

Παρετῆρει δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ, νομίζων ὅτι ἦτο ὄνειρον. Ἐτριψε τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ τῶν πληγωμένων χειρῶν του καὶ εἶδεν ὅτι δὲν ἐκοιμᾶτο.

Διὰ μεγίστου κηδῆματος ἔτρεξε πρὸς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, ἀποσπῶν τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του καὶ τρέμων ἀγριωπὸς ἀγνοῶν καὶ αὐτὸς ποῦ τρέχει.

Ἄλλὰ τί συνέβαινε; Συνέβαινέ τι φυσικώτατον καὶ φρικωδέστατον. Ἡ νῆσος ἐπυρπολεῖτο· ἐκαίετο δὲ ὅλη καὶ καθ' ἅπασαν αὐτῆς τὴν ἐπιφάνειαν ἐφαίνοντο ἐρπουσαι μακρὰι φλόγες, ὅμοιαι πρὸς τὰς φλόγας καιομένου χάρτου.

Ἡ ἐξήγησις τοῦ φρικωδεστάτου φαινομένου εἶναι ἀπλουστάτη. Ἡ νῆσος ἐκείνη, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀπέβη, δὲν ἦτο νῆσος, ἀλλὰ σωρὸς ξηρῶν ξύλων, κορμοὶ δρυῶν, κέδρων, πύξων, φοινίκων, ἀνκακαρθίων καὶ ἄλλων τὰ ὅποια ὁ Ἀμαζόνειος ποταμὸς εἶχε συμπαρασύρει ἐκεῖ—Τίς οἶδε πόθεν.—Καὶ οἱ πρῶτοι κορμοὶ εἶχον σταθῆ ἐπὶ τοῦ βράχου, ἔνθα ἔθελον τὰ τέσσαρα δενδρῦλλα· πλησίον αὐτῶν εἶχον σωρευθῆ ἄλλοι, βαθμηδὸν δὲ ἄλλοι νεοὶ ἐρχόμενοι εἶχον μεγαλύνει καὶ ἐξογκῶσει τὴν σχηματισθεῖσαν ἐπιφάνειαν, καὶ ἐν διαστήματι τριῶν ἴσως ἐτῶν τὰ ἄνω

στρώματα τοῦ σωροῦ τούτου εἶχον μεταβληθῆ εἰς κόνιν εὐφλεκτον.

Ὁ Γρηγόριος ἐνόησεν αὐτό· ἠθέλησε μὲν νὰ τρέξῃ πρὸς τὸν βράχον, ἀλλ' οἱ πληγωμένοι πόδες του ἐκλείοντο καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ τοὺς πόνους.

Τί νὰ κάμῃ λοιπόν; Νὰ μείνῃ ἐκεῖ ὅπου ἦτο ἀκίνητος; ἀλλὰ θὰ ἐψήνετο, καὶ ἤδη ἠσθάνετο τὴν κνίσαν τῶν καιομένων ποδῶν αὐτοῦ.

Παρεφρόνησεν! . . .

Ἐν τῷ σκότει ἐβλεπε καθαρά ἅπαν τῆς νήσου τὸ ἔδαφος κατακόκκινον ὡς ἀπέραντον ἀνθρακίαν.

Μὴ δυνάμενος νὰ σταθῆ ἔπεσε κατὰ γῆς, ἀλλ' εὐθὺς μετὰ πολλὰς προσπαθεῖς ἀνεγερθεὶς ὤρμησε πρὸς τὸν ποταμόν, ἀλλ' ὀλισθήσας ἔπεσε καὶ πάλιν.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν διήρχετο πρὸ τῆς νήσου ἡ πυρόγα ἢ φέρουσα τὸν Ἀλφόνσον. Ὁ στρατιώτης μας συνελθὼν ἤδη εἶδε τὸν λοχίαν του ὡς δαίμονά τινα κυλιόμενον ἐπὶ τοῦ καιομένου ἐδάφους. Συγκινηθεὶς παρεκάλεσε τὸν Ἰνδὸν νὰ τρέξωσιν εἰς βοήθειαν τοῦ βασανιζομένου, λησμονήσας ὅτι ἠθελε νὰ σώσῃ τὸν δῆμιόν του.

Ὁ Ἰνδὸς κινήσας τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐκωπηλάτησε μετὰ πλειοτέρας δυνάμεως, προσπαθῶν ν' ἀπομακρυνθῆ τῆς ἀνθρακίᾳς ἐκείνης ὅσῳ τὸ δυνατόν ταχύτερον.

Ὁ ἀτυχὴς Γρηγόριος ἐβρυχάτο· τὸ σῶμά του ὄλον ἐψήνετο ἐπὶ τῆς φλογεράς ἐκείνης στάκτης. Προσεπάθησε νὰ ἐγερθῆ καὶ ἀνηγέρθη, ἀλλὰ πάλιν ἔπεσε πρὸς τὸ ἄλλο μέρος. Ἐμπήγων δὲ τὰς χεῖράς του ἐντὸς τῆς ἀνθρακίᾳς

προσεπάθησε νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὸν ποταμὸν συμφόμενος τετραποδῆτι ὡς ἐρπετόν τι· ἡ σπονδυλική του στήλη ἐκάμφθη ὡς τόξον καὶ ἔπεσε τέλος ὑπτίος καὶ σπαίρων. Προσεπάθησεν ἔτι νὰ κινηθῆ, ἀλλ' ἔμεινεν ἀκίνητος.

Τότε δὲ ἡ φλόξ ἐξερράγη, καὶ τὴν ἐπαύριον ἡ νῆσος δὲν ὑπῆρχεν. Εἶχε πυρποληθῆ. Μόνον κορμοὶ τινες ἡμίκαυστοι παρασυρόμενοι ἐπέπλεον τῆδε κάκεισε ἀτάκτως.

Ἐπὶ τινος ἀτμοπλοίου ἀναχωροῦντος εἰς Εὐρώπην ἀνθρωπὸς τις καταπληγωμένος καὶ κατάκοπος εἶχε τὸ βλέμμα του προσηλωμένον ἐπὶ τῶν ἐπιπλεόντων ἐκείνων κορμῶν. Οὗτος ἦν ὁ Ἀλφόνσος, ὅστις φθάσας εἰς Παρὰ ὑγίης, διηγῆθη τὴν ἱστορίαν του εἰς τὸν πλοίαρχον τοῦ ἀτμοπλοίου, ἐτοίμου ν' ἀποπλεύσῃ, ὅστις τὸν παρέλαβε δωρεάν.

Τ Ε Λ Ο Σ.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΤΩΝ ΑΞΙΟΤΙΜΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΣΥΝΑΡΟΜΗΤΩΝ.

	Σώμ.		Σώμ.
Γ. Παραφεντίδης, ιατρός	2	Έρμύνη Μάρκου	1
Μιχαήλ 'Αναστασιάδης	1	Κωνσ. Λαγγέρης	
Παντελεήμων 'Ισχυρίδης		Εύγενει φροντίδι Δ. Κ.	
Γεώργιος 'Αναστασίου		Β. Δ. Χασσάπης	
Μάνια 'Αδαμαντίδου		Περ. Σφύρας	2
Λεονόρα Π. Καλλουδιάδου		'Ιωάννης Κηργιαζής	2
'Αγγελία Ε. Θεοδοσιάδου		Δ. Ν. Κοσμίδης	
Κυριακή Π. 'Αντωνιάδου		Χαρέλαμπος Νικολαΐδης	
Ζωή Γεωργιάδου		Σπυρίδων Δελέγκας	
Μανιώ 'Αντωνιάδου		Κ. Δ. Τριανταφυλλίδης	
Νέστωρ Π. 'Ιωαννίδης		Κ. Τζαμπατζίδης	
Χ: Εύσρ. Θεοδοσιάδης		Δ. Ζηκόπουλος	
'Αθαν. Κοσμά Καζοριάδης		Β. Μ. Γεωργιάδης	
Α. Ψιακής		Κυριακός Κ. Καρνούτζος	
Κυριάκος Ν. 'Ιωαννίδης.		Κ. Τζιβανόπουλος	
Κλ. Στυλιανόπουλος		Δ. Π. Μπαλαμπάνης	
Νικ. 'Αναστασίου		Λημήτριος Γαζιάδης	
Σοφία Μαξίμου		Κοσμάς 'Εμμανουηλίδης	
Στυλιανός Χ: 'Ιωσήφ		Βασίλειος 'Αβρααμίδης	
'Αθανάσιος Ποιμενίδης		Μιχαήλ Σαββίδης	
'Ισιδώρος Α. Κάμφωνας		Χ. Β. Χουρμουζιάδης	
Ι. Δ. Ζερβουδάκης		Χρήστος Ν. Τουργούτης	
Μιλτιάδης Δαμαλάς			

Σώμ. 1

Ἄντ. Σαγιτζίδης
 Ἰωάννης Κωνσταντινίδης
 Δ. Δανιήλ
 Γεώργιος Σαββίδης
 Τζάνος Κυργιαζή
 Βεργίλης Ι. Κουμηνός
 Ὀδυσσεύς Νικολάου
 Θρασύβ. Βαλαμυρόπουλος

Τῆ εὐγενεὶ φροντίδι
 Δημητρίου Γαβαθοπούλου
 Μαγδαληνῆ Γαβαθοπούλου
 Ἀναστασία Σταματιάδου
 Ἀσπασία Παπαδοπούλου
 Δ. Γαβαθόπουλος
 Γ. Γαβαθόπουλος
 Μ. Λογάδης
 Ν. Ἀλεξοπούλου
 Κλεάνθης Μανταλόπουλος
 Γ. Ι. Λεοντόπουλος
 Μ. Ἀλκιβιάδου
 Θ. Κώψικας
 Χρῆστος Κάλφας Φωτιάδης
 Ἀριστείδης Παπαδόπουλος
 Σ. Ζιζιρωχος
 Γ. Ξανθόπουλος
 Ἀλέξανδρος Μουσουρής
 Γεώργιος Μάκρας

Σώμ. 1

Εὐγενεὶ φροντίδι
 Σοφοκλέους Σόπαλη

Π. Φιλιππίδης 1

Γαβριήλ Δημητρίου
 Μιχαήλ Ἀδαμαντίδης
 Λεωνίδας Καρακατσάνης
 Σ. Α. Γεμενιτζόπουλος
 Δ. Καλλιγᾶς
 Κ. Ἀγγέλου Κασάπογλου
 Πέτρος Νικολάου Μέτκα
 Ἰωάννης Ζηνιέρης
 Γεώργιος Φιλίππου
 Εὐσφράτιος Μ. Σεβασιάδης
 Βασίλειος Ποιμενίδης
 Βασίλειος Να'αναϊδόπουλος
 Σταμάτιος Νιώτης
 Θεοδόσιος Μιχαήλ
 Χαρέλαμπος Κωνσταντίνου
 Ἀναστάσιος Ι. Κατζικόπουλος
 Κ. Ἀνδρέου Ραβίτιος

Τῆ εὐγενεὶ φροντίδι
 Θ. Καψυμαλίδου

Θ. Καψυμαλίδης
 Κ. Δ. Μεριτζίδης
 Β. Κ. Παλαμῆδης
 Γεράσιμος Α. Μωραΐτης
 Ν. Σιναννίδης
 Ἐμμ. Ἀναγνωστόπουλος
 Π. Γ. Τερζιόγλου

Σώμ. 1

Γ. Μ. Καρίδης
 Ι. Κωνσταντινίδης

Τῆ εὐγενεὶ φροντίδι Ζ. Γ.
 Ἀσκληπιός Σκραφόπουλος
 Γρηγόριος Ν. Κακουλίδης
 Ὀλυμπίας Κ. Καλυδοπούλου
 Εὐγενεὶ φροντίδι Μ. Σάγκας
 Γ. Π.
 Μ. Σάγκας
 Πασχάλης Λεωνίδα
 Μ. Κουμτούρης
 Δημήτριος Λασκαρίδης

Τῆ εὐγενεὶ φροντίδι
 Ε. Γ. Πασχάλη

Ε. Γ. Πασχάλης
 Ἐμμανουήλ Καμπᾶς
 Στέφανος Ἀβραμίδης
 Βλῆος Σωτηριάδης
 Χρῆστος Σακελλαρίδης
 Ἀναστάσιος Σακελλαρίδης
 Γ. Βελιώτης, Πλοίαρχος

Εὐγενεὶ

Σώμ. 1

Ἰωάννης Δερτουζιᾶδης 1
 Ἀχιλλεὺς Βαφόπουλος
 Ἰωάννης Κωσόπουλος
 Γεράσιμος Ἀποστολίδης

Εὐγενεὶ φροντίδι Γ. Ράλλη
 Γ. Ε. Ράλλης
 Γ. Α. Κυραιτόπουλος
 Ἀλέξανδρος Παπα Σκραντου
 Θεοδόσιος Ἀγγελίδης

Εὐγενεὶ φροντίδι
 Κοσμά Παπαδοπούλου
 Δημήτριος Χ. Ἐμμανουήλ
 Π. Χ. Βγγονόπουλος
 Γεώργιος Παπαδόπουλος
 Τ. Α. Ἀραβανόπουλος
 Φίλιππος Φιλιππίδης
 Ρήγας Γρ. Σακελλαρίδης
 Κ. Παπαδόπουλος Σανταῖος

Εὐγενεὶ φροντίδι Γ. Κουρνάζου
 Σ. Ξανθᾶκης
 Ι. Δ. Νικολόπουλος

SISMANOGI

TT.A. 341

